

**СТАРОВИННА
СОБАЧА
ПІСНЯ**

хома чорний киянин

хома чорний киянин

СТАРОВИННА СОБАЧА ПІСНЯ

**Нью-Йорк
2008**

*****

*На дворі росте спориш.
Ми поїдемо в Париж.*

*На городі лобода.
Ми поїдем навсігда.*

*В нашій хаті таргани.
Спробуй нас наздожени.*

*На горищі дід Бабай.
Рідний краю, прощавай!*

I. МІСЯЧНІ ТРОМБОНИ

*****

О де ви, милі серцю покритки
та ніжні тонкосльозі байстриюки!
гукаю в небо відчайдушним покриком
і роззираюся довкола з-під руки.

Нема. Нема. Невже повимирали ви,
неначе пресловутий динозавр?
Пішли на дно та обросли коралами -
Лук'ян Гервасій Опанас Назар

Параска Домна Феодора та Горпина...
Порозтавали мов торішній сніг.
Вже не писатиме про вас чудових книг
новий Шевченко... Часу безупинно

кружляє колесо - й раптовий рекетир
посаду обіймає робінгуда.
За димними стовпами ходять люди,
але червоні хвилі розкотить

новітньому пророку не під силу.
Програма оголошує прогноз.
'Веселка' видає 'Спінет і Силос'.
Хому читають (але це здалось).

І тільки по зусиллі нелюдським,
чи з перепою дуже гидко стане:
в обличчі Джорджа бачиться Яким
і за повії абрисом м'яким

ввижається *'малюточка Оксана'*.

*****

На устах замок, на серці камінь.
Вітер обриває листя книг.
Сяду я сумний, неначе Каїн,
біля ніг оперених твоїх.

Почитай мені про що завгодно.
Про кохання наше почитай.
Хай на землю сурмачі зіходять,
небеса заломляться нехай -

ти слідкуй уважно й невідривно,
як закохані по літерах ідуть
урвищами на високім рівні
у тривку та нетривалу путь.

Хай пануть на землю чорні води
і сто двадцять днів по них пливуть
звірі невідомої породи
у невідомому каламуті.

Хай несе на збуреному плинні
на спасіння може й на загин
кораблі в оточенні дельфінів
мов церкви у колі домовин.

Хай на небо янголи зіходять
рвати штемпельовану зорю -
це ніяк не може нам зашкодити
поки я з тобою говорю.

І тому на зведених колінцях
у поемі про життя та рай
ти гортай зачитану сторінку,
вільної сльози не витирай,

щоб у слові серце відпочило
і себе забуло хоч на мить.
А коли, нарешті, споночіє,
світло ми не будемо палить.

*****

Як виразка, на небі хмара
незмінно міниться й болить.
До зірки тягнеться Скутара
між вітру волокнистих віт.

А вітре їй кусає пальці
І лущить камені зубів,
вона ж у високості маца,
мов закривавлений приплив.

Так тягнеться нічна Скутара
І хмару кігтями дере
в козацькі небеса за скарбом
межи тобра та зла дерев.

Так тягнеться нічна Скутара
в козацькі вільні небеса,
де недосяжна для примари
зорі тремтливої краса.

Адже Господь незмінно любить
голубку ніжною зорі,
І чорні електричні губи
так і лишаються на дні.

*****

На гвалт у дзвони задзвонили
церкви, великі та малі.
Ти чуєш, як далеко, мила,
біжать народи по землі?

І тріскає вона всебічно,
потужно плаче й стугонить
про те, що і вона не вічна
і з чотирьох кінців горить.

Гіркого диму за стовпами
ідуть народи й племена,
а на горищі - бог і мама
на люди дивляться з вікна

і янгола з руки пускають,
щоб на долину він летів
із золотої башти раю
возвісником останніх див.

І він зміта крилом оселі,
він клювом гори розсува
і кігтями стискає землю,
як мишу мудрая сова.

Але мене ти любиш. Любиш.
Тому Господь нетерпелив
стискає зморшкуваті губи
і гніву стримує приплив.

*****

Коли у нічному борделі,
що пристрасним потом пропах,
здригаюсь в обіймах Аделі,
блукає під вікнами страх

із п'яним обличчям бригаанта,
чекаючи, поки засну,
щоб двері фанерні зірвати
і викрасти душу ясну.

Чого би лякав мене злодій?
Та я не зважаю на це,
і з криком у груди холодні
ховаю солоне лице.

Тому мене більше Адела
не любить уже, як було.
Тому в цю січневу хурделю
до церкви мене занесло.

Сміються дружки наді мною,
і скося зорить панотець,
коли волоцюга із гною
до янгольських кличе сердець.

З лопатою я нерозлучний -
таланти ховаю в землі.
Все так. І мене це не мучить.
Слова мене мучать малі.

Поети - то грішна порода,
спасай мене мати свята -
шепочуть самі із болота
осквернені срібні уста.

*****

Сліпий од полум'я земного,
глухий од грому та сурем,
я бачив - в місяця на рогах -
я чув - ридає та реве -

особа велетнеподібна,
на крилах борсає хреста.
Зірки розсипалися дрібно.
Змія по небу проліта.

І шлях небитий тихо плине
у раю чарівний гарем
мимо нелюдської людини й
блищить дощем і кришталем.

І голову піднявши вгору,
узрів я око межі хмар
на святі муки та покори,
і зрака стомлений пожар.

Архангели та херувими
стояли місяця кругом
і музику нетерпеливу
йому трубили, наче гром.

Безумний мудрістю людською,
я їх бажання осягнув
й у святотатному спокої
крилом одрощеним війнув.

І підійшли, неначе рідні,
побачивши, що я крилат,
щоб того, велетню подібного,
пішов до бога визволять.

а Він читав велику книгу,
доволі інтересну, знать,
і довелось, хоч не міг я,
панові Богу заважать.

Своя печаль була у нього,
свій біль його доземно гнув,
і на зворотню на дорогу
мене одразу повернув:

не відриваючись, махнув він,
мовляв, що згоден на усе -
і урагани враз війнули,
і зорі гасить і не се.

І чаші пролилися гірко
в моїй отруєній землі;
і черепи постали гірками,
та неба разом досягли,

де реготали хижо янголи
і круг садили гопака.
Скрутились небеса бомагою й
зім'яла їх важка рука.

І світ, який живився болем,
здрігнув під кроками фаланг,
затоплений червоним морем,
засіяний зубами лан.

І той, на кому все трималось,
зірвався зі свого хреста,
а сурми грали, грали, грали,
співала братія свята...

І у нечуваному горі,
серед судів й останніх кар,
він, голову піднявши вгору,
прокляття кинув межі хмар.

Кошмар I

І бачив я страшний, несвітський сон,
аж самописка випадає з рук:
немовби через води та вогонь
іде на мене Карманьйола Саможук.

Залізні груди хвиля підійма
горами, як сказав поет;
і в ікла, що гостріші від серпа,
затиснено кривавий партбілет.

Копилиться фарбована губа,
дзвенять у неї нігті накладні.
І молотками вишита - габа
та вершниками на блідім коні.

Жалібний марш одразу та гопак,
що склав для мене Фредерік Шопен,
оркестра грає на зловіщий знак,
що настає мені останній день.

І в небі, що з'їжджає набакир,
тріщить од вітру домотканий стяг;
і йде за нею семиглавий звір
і привиди Європи в постолах...

І свідчили слова пророчі книг,
що далі буде торба та тюрма...
І смикнувся заскочений Хома,
але тікати не було доріг.

Кошмар II

Спектакль фанстасмагоричний
посеред ночі в мене виник.
Про це би згадувать не личить -
Хома бо скажуть халамидник.

Але було. Мені воістину
явився янгол, пір'ям напханий,
розгромну дати характеристику
моєму смертному хававканню.

Він був і грубий, і цинічний.
Рядки мої назвав халявою
і змусив, царський мов опричник,
божитись клятвою кривавою:

що я життя любовну хроніку
та мадригали чарівницям
спалю, покину хвойду Моніку
та задом перестану хвицять.

З ченцями затоваришую,
закінчу курс юриспруденції...
В цю мить, нестерпну та страшную,
прокинувся, не знавши де це я.

Кошмар III

Я з жахом ухопився за лице
бува на ньому виростають крильця.
Я владі сну нечутно підкорився
неначебто добродій Чуан-ци.

Немов метелик мертва голова
я по світах самотньо кружеляю
та з ями чорного Едгара викликають
мої необережні слова.

Веду життя здорове і просте:
щодня обкурююсь, в суботу напиваюсь,
з девотками танцюю голі вальси.
Борги чекають. А процент росте.

Я добре сплю. Я їм із апетитом.
Пишу. Читаю. Чую голоси.
Мене чувак на гендель запросив.
Надворі сонце. Незабаром літо.

Та наглий сон запону розідрав
і очі вибалушилися тривожні:

Комасі я просторим храмом став -
мене збудила візія неложна:
тарган у мене носа осідлав
і в яму рота загляда побожно.

Відлуння культової книги

нас татуйовано фігурами
їх зміст високий і святий
серця кинджали змії гурії
троянди кораблі хрести

орел сидить на плечку лівому
в Наталі з правого руша
на кораблі великім білому
шукать америку душа

і генуезця ворохобного
там видно постать на мості
і синім виколото коміром
слова на горлечку святі:

‘все починається негодою.
земля безвидна і пуста.
ширяє дух мій понад водами
мого пустошного життя.’

і на вершині груді білої
ковчег застиг і з нього ной
на протилежну гору дивиться
і зачудований тобою

і кольорова і незлічена
на мене блимає очва
і пролітає непомічено
птах мимо нашого вікна

тобі несе оливи гілочку
але Наталі не знайшов
не зупинить потопу вічного
і світу загниває шов

і він розлазиться і репає
немов обдертий кобеняк
а бог тебе 'до себе потребує'
і хмар колошкає сіряк

ти розмальована й розмічена
мене цілуєш в темноті й
лечече мій язик скалічений
слова забуті та святі

Полювання на янголів

1.

сяйнуло небесне світило
в далекім небеснім краю
піски, наче хвилі ходили
і душі співали в раю

життя про далекі обмани
де серце кипить на ножі
а я потопав у барханах
руками хапав міражі

та янголи наче стоноги
кусали мене за п'яту
не міг я позбути тривоги
не міг я забути про ту

що нині далеко на хмарі
заплетена в хор голосів
а тут херувимів потворних
в пісках мене натовп обсів

і став я знічев'я молитись
і кликати в небо до хмар
але не було вже їх видно в
стовковиську чорних почвар

і щоби душі не позбутись
вчинив я нечуваний гріх:
на гребені міддю окутий
я ідол зміїний воздвиг

2.

горіли рубінові очі
палала на сонці луска
і тілом гнучким і порочним
мій ідол манив і лякав

ховався я в тіні зміїній
і бачив напевне зблизька
як піниться, крапає, плине
по іклах отрута гірка

і голосом вітру співала
про щастя в обіймах своїх
і янгольська стала навала
і вереск у хмарах затих

її між палкими устами,
я бачив, з'явився і зник
дзвінкий і холодний, мов камінь,
роздвоєний злобно язик

і колом змію обступили
студені мої вороги
і мідні уста розчепились
і витягли їх до ноги

3.

мені постувати безплідно
переступ я не замолю:
небажаний став і нерідний
небесному королю

забрів я сюди випадково
у місто на краї землі
де зняли нестерпні окови
з мене твої ручки малі

імення твого я не знаю
красуне руда несвята
ти спрагу мою вгамувала
і влила отруту в уста

сяйнуло небесне світило
в далекім небеснім краю
дозволь обійму твоє тіло,
неначебто мідну змію.

*****

1.

Ти дивишся в небо в задумі,
де кілька печаток висить.
Пливе хмаровиння до Руму
та сипле дощі через сита,
дрібні вересневі дощі...

Пирій твою землю здушив,
в осоті вмирає оселя, -
ти ж крутиш усе для душі
престолів тяжку каруселю.

Сповзають дощі по обличчю,
солоні гіркі слизняки.
Які тебе янголи кличуть,
чорти спокушають які?

2.

Вертають солдати з війни,
дівчата співають веселі:
ти в серці не можеш спинити
престолів тяжку каруселю.

Ти дивишся в небо крізь ями
червоних порожніх очниць,
де привиди, лярви та з'яви
в суворому строї черниць.

Довкілля набат сполошив...
Спалахують дзвони весільні.
А ти ж усе крутиш в душі
престолів тяжку каруселю.

Під баштами хлопці стоять
і мучать акордом гітари,
а ти все ідеш через гать
у зоряну мертву Скутару.

В обіймах зітхають коханки,
цілунків летять косяки,
а ти все блукаєш до ранку
і дивишся в небо з руки.

А гаті кривавій не видно
ні краю, ні дна, ні межі,
і гордого співу Обиди
спинити не можеш в душі.

3.

А здалеку плаче оратель,
і здалеку півень кричить,
що хтось поселився у хаті й
у вікнах несвітськи горить.

Що демон узяв твою хату
під зоряне чорне крило...
Що нібито землю крислату
вогненним стовпом обвело...

*****

У небі роздавили крашанку
і гине на хресті єврей.
Душа, від тіла одірвавшись,
пішла к порогу до дверей.

Стояв я посеред кімнати
розгублено, ні в тих, ні в сих.
Я міг би сльози проливати,
гіркий вдавати міг би сміх,

але дивися їй у спину,
очей не змога відвести,
і в пам'яті, мов у комині,
палив коханої листи.

А я усе кричав: 'Не йди!',
а я молився: 'Повернися!'
незчутно посеред біди,
й не міг на тебе надивиться...

Вона до вулиці зійшла,
де пізні їхали трамваї
і хмара лапами гребла
на хмарочосів вертикалі.

Мовчали всі, ніхто не йшов,
у вікна деякі гляділи,
хтось тіло їв і божу кров,
і споглядав господне діло.

Вона пройшла, за рогом зникла,
немов ніколи й не було,
мене - як паперову квітку
серед камінного села...

*****

Якби не ці малі слова,
я жив би, як нормальні люде,

які ся не боять огуди
і не боляць в них голова

через конструкції небесні.
А так ні зиску, ні життя,
і скроня мало що не трісне,
хвостом ударило би тя.

Я б не дивився через ґрати
на мрякотливий листопад,
у вікнах не ловив булькатих
багатоповерхових хат

бліде світило й очамріле.
Господь не став мене картать.
Я не ховався би, як тать,
від тих, які державне діло

суворо правлять. Може й мила
вернулася до мене враз,
щоб не горіло більше тіло
собаки, хворого на сказ

на поетичний. Я тоді б
не квилів, як сопляк занудний,
і жив би весело й не трудно,
в кишені понабивши хліб.

Між вами гоголем ходив,
або, немов Григорій Сава,
залишив місто марнославне
і межі бджолами - один,

комахою з двома ногами,
выводив притчу і трактат
про тлінність золотих палат,
і канти слобожанській дамі....

Словесная жеретія
сховала язичок сукатий.
Тоді б не став, напевне, я
в чужих містах бахурувати.

*****

мене сьогодні ти, благаю, відпусти.
мені не вільно. шось мені злостивиться.
од слів твоїх, побожних і святих
у мене шкіра репає на вилицях.

дай погулять самопаски по вулицях,
де суне лавою веселою народ.

я не втечу від золотого вулика
не бійся, я не скам'янію, наче лот-

ова жона кристалом натрійхлористим,
бо твій гачок у мене в язика.
ти знаєш, на мені нема знаку.
однак, я твій, в усім своїм убожестві.

ще раз. один. я кроввю задурманений.
дай благоденственно сьогодні помовчать,
життя упитись недолугими обманами.
дай відпочити від твоїх заклять -

лунає де торохкотлива музика
де сіру хмару чеше хмарочос.
і я прийду й скажу: кохання не вдалось
і буду знов устами заскорузлими

цегельні вірші класти і прості
у недорікій і смертельній щирості.
я буду знов. дай злості розпошириться.
мене сьогодні ти, благаю, відпусти.

*****

гуде між віт осінній доннер веттер
і листя рве і гонить дранг нах ост.
я перейшов твій радісний погост
і час останні креслити привіти.

зарано. несподіваний фінал.
цю комбінацію ми не передбачали.
цей вітер наче ґрати криміналу.
і звідки взявся тотий кримінал?

аорту порвано. прогнів на серці шов.
і розчиняється цукеркою прозора
моя рука в несамовитих зорях.
останній бог од серця одійшов.

я світ ловив та світла не знайшов.
прогорклі хвилі нагло ворохобить
і янгол піднімає мідний хобот.
сурмити буде вшосте. ну то й шо?

і свідчу: вседержитель наче злодій
іде здійснюючи ридання та плачі.
не бійся, за гріхи я заплачу -
тому завжди сприятлива погода.

я добре знаю смертницький звичай.
не з лепської зістрілися нагоди

з тобою, діду, ми, кудлобородий.
аж ходором заходить тихий рай.

яка смутна і невесела осінь
на простирадлі в пропасниці молитов...
що набазікав я і намолов...
немов останній колос на покосі.

і гутен абенд надо мнов стоїть
і місяця кривавого мантачить.
в криниці не лишилося століть.
та це, їй-богу, ніц уже не значить.

*****

ішов собі як та харитя
і ніс мотузочку в руці
а хмари корчило сердито,
лежало поле в молоці

нероз'яснимого туману.
лежав гаманчик у кармані.
в житах, посталих до небес,
як божевільний, бігав біс,

а янгол плакав і крилом
плескав надломленим, тікаючи.
і чорт ловив у сіті каліча
і недоловлював назло.

і підпадьомкав полохливо
в житах, посталих до небес,
цей ангол, і тріщали крила.
і все ганявся чорний біс,

а я ішов, в руці мотузочка.
моя стежина вилась, вужчала
аж поки зовсім шлях пропав.
і я ішов заки не став.

в землі щось чавкало й гуло
і лазили чорти по норах.
свинячим пхалися мурлом
і блимали до мене скоро.

а янгол плакав і боявся
тримав крило, неначе віяло,
й зорив у небо багровіюче.
та бог у небі не з'являвся.

а я ішов собі житами
важкий і чорний наче камінь

і мене демони лякались
і жито попелом лягало.

і лазили чорти здорові
попід землею по дірках.
і шлях мій був на поле крові
і гордовитою - хода.

*****

На мене ти, будь ласка, не зважай.
Я примощуся десь собі в куточку
аби діла твої пізнати до точки,
та подивиться, як уходять в рай
мені знайомі подруги, та люди,
з якими в мене спільного нема.
Для них - то манна, а мені тюрма,
обман, тиранство, одур і полуда.
Нехай моя плачлива та німа
присутність Автору не заважає -
такі у мене пункти й побажання.
Поети - не пророки. З них вийма
цікавість душу, не жадання крові.
Їм ворожити можна не за страх
на серці, в небі, на землі, в водах.
Вони радіснотворено здорові.
Але, ти знаєш - як тобі не знати -
що служника приватні захотінки
насправді варті стоптаних патинків.
Такий між нами писано трактат.
В кориснім затишку хотів би та спокою
кружляння світу досконало зрозуміть.
Але налив господар. Треба пий.
Хоча і крові. Певно, ще й людської.

*****

шипить і плеще в очі срібна піна
пливуть хмарин поплетені вінки
серед березового цукру і проміння
вони муркочуть кішки та жінки

ми біжимо торкаючись губами
межи деревами які біжать назад
немов налякані тікають білі дами
яких жене у ніч страшний пірат

нам шумовиння очі виїдає
і сльози падають через веселий сміх
немов русалки нас заскоботали
і кинули вмирати тут на сніг

сміятися нас кинули на сльози
у кішок натовпі в оточенні жінок
ми потопаючи хапаємо за лози
і за небес незгасливий вінок

і хвилями тіла на берег плещуть
у горлі тріпаючи дзвінко язиком
кішки муркочуть і деруть нам ноги
і місяця пливе рогатий ком

і місяця пливе рогата миша
на чорному дірявому листку
а ми цілуємось неначе світу більше
не будь уже на нашому віку

*****

Для тебе забував я фатерлянд
і лепетав язичієм небесним,
і з тим зійшло життя моє на безцінь -
душі безрогам кинув діамант.

Я ж на тебе дивився як з-за ґрат,
поштиво оком цілував і пестив,
та був тобі нічим не інтересний
і марно тратив врем'я і талант,

складаючи тобі натхненний кант.
Однак не рушив він мрійливий бездум.
Я йду від вас під три чорти - і пес вам.
Геєна, пекло, та довічний ад.

Мене було зав'язано на бант
і в кучері почеплено русяві.
Я йду від вас, немов Григорій Сава.
Іду вже. І тому безмежно рад.

Але ж коли минуть розкішні весни
й щоку бездушний фотоапарат
зів'ялу відіб'є - не плач не в лад.
Це ближиться тобі крилатий месник.

Він змусить через сльози пригадать
любов поетову, таку тобі безецну,
і хоч мене ти кликатимеш десь там -
я більше не покину фатерлянд.

*****

всі річки запорожено пеклом
не пливу не лечу і не йду
ця земля затісна і запекла
мене жалить у босу п'яту

а чорти все хлюпочуться, риби,
тріпа сонце хвостом на гачку
і палає небесна колиба
і я колесо вірша кочу

та чортиця мене не пускає
без дорожнього мита у рай
бо її не надуриш казками
ну, то може, сказати б, нехай

покручусь на долині уперто
а тоді проберуся у край
де штовхає і крутить і вертить
пан Ісус коліщат водограй

*****

я знаю все про що я можу знати
тепер ми будем бігати у травах
і забувати в мороці - знання
задля любові срібних солоспівів

задля любові солоспівів золотих
сплітати будемо гірлянди звар'ятілі
на тіло ніжне кидаючи тіло
в цілунках сумовитих потопать

і янгол дивиться, пильнує вартовий
та ніч густа і нас йому не видно
ми лежимо і дихаємо в ніч.
немов роти, паруючі озера

парують нас із привидом небес
ми будемо у травах беркицятись
аж поки ті під нами задимлять
і дим солодкий колесо поплута

кохання це сумне, або прощальне.
ми зникнемо - а замість нас у гай
дріади вийдуть білі танцювать
у фартушках із берести й сандалях

*****

в небі місяць плаває печальний
кажани співають в небі блюз
я люблю тебе маніякально
божевільно я тебе люблю

мене колють голками болючо
і примушують ковтати аспірин
та мене твоє видіння мучить
і здається: в самоті я не один

голоси я чую повсякчасно
і з тобою вголос говорю
всім давно зі мною все вже ясно
тільки я не знаю, що творю

павуки співають солов'ями
шестиногі люди дріботять
ми з тобою ув одній палаті
будем цілуватись і лежать

я з тобою мов людина інша
я з тобою інший чоловік
за твою любов мене запишуть
в Києво-Печерський Патерик

*****

ніч настала тяжка та вальпургієва
місяць тріпає в небі хвостом
наполохані янголи пурхаючи
пролітають за нашим вікном

спочиваємо тихо. венеціями
пропливають сузір'їв гондоли
невситима, як Борджа Лукреція
твоя квіточка там, під подолом

вже кохання жагучого вариво
заспокоїлося тимчасово
підступають турботи, як варвари,
до імперії серця й основи

так, напевно, у шкірах ведмедячих
Рим вони в давнину облягали.
на ранковій росі та на медові
тебе жриці й жерці зачинали.

і коли заgrimить уже бронзовими
калаталами ранок порожній
ти устами рожевими й розовими
вийми душу з мене обережно.

*****

Ці шпилі на зачорненім небі й
жовті башти чарованих міст...
Розсипається вітер на шепіт.
таємниці запише хроніст.

І не буде, крім слова, нічого,
що народження та кінець.
Тільки місяць чіплятиме рогом
алюмінієвий царський вінець.

Ті червоною бляхою вкриті,
мов скальповані, черепи.
Наші лица, сльоза пориті,
наші руки, слухняні й німі -

їх ніколи ніхто не побачить.
Це палаюче злато шпилів,
жовті башти, і регіт собачий,
і приплив, і відплив, і приплив...

*****

Падає древо за деревом в туман,
що наповзає, срібlistий коллодій.
Хто ж там блукає, безумний Боян, -
ріже струною, як мертві колоди,

Дерево правди і древо любов,
Назирці тихо зі скальпелем ходить,
Листя гаряче збирає в альбом?..
(Синява тисне на хмари зі споду...)

У дощовому важкім молоці
стежкою йти і поволі чманіти...
Мряка зависла (вуаль на лиці)...
Хмари срібlistі, як мозок розкритий...

*****

Дощить, як і дощило цілі дні.
Дорогу в місто застеля калюжа.
Біль головний у скронях наче ружа,
що пелюстки розпукує бліді.

І вірш лежить перлиною на дні
далекому, де тиск води нестерпний,
з якого серце в клітці грудей терпне й
очей ікринки вдавлює брудні.

Дощить, як і дощило цілі дні.
Атлантика тумани викидає
на берег, дошками застелений до краю,
де починається асфальту цілина.

Де в підземеллях мешкає розпука й
росте, спухаючи, неначе шампінйон.
І дощ низьких сягає підвіконь;
і як змія, що випущена з лука,

летить метро близький кусати обрій,
що наче лікоть власний надвиса.
Ця ліхтарів цитринова яса...
Ми пропадемо в ній, неначе обри.

Бере мене сьогодні страх даремний.
все буде добре. Як новий автомобіль
у небо сонце викотить кататись.
Калюжа висохне. Зів'яне в скронях біль.
Й мене забуде супоросий гемон.

*****

“Суржиком, суржиком!..”
(П.Г. Тичина)

о грай мені свій чарівний пасаж
бо наштиркну тебе на срібні ґралі.
мов парсіфаль шукав я був ґраалю
але натирих тільки б”єн-де-маж

мене ти надихаєш, мов Лукроза
а в ній без кантора співає став
жабАми повний. сяду на порозі -
тебе знайшов. та краще б не шукав.

як пан Війон, я гнаний був і битий
тепер я тут, хоча бував і там
ти мелеш хвостиком і пацаєш копитом
а звідки воно взялося, мадам?

закинь у пічку книжку теорем -
і серед ночі, о годині третій
зіграй мені про свій сердечний щем
і суржиком заповненне лєто

*****

“Чого ти крутишся немов у спині шило” -
спитав мене учора Хворий Брат.
Я сам дивуюся, мене чи не сказило.
Пора тоді нам до кирилівських палат
рушати в супроводі янгола в халаті.

Шукав я вірш на тисячу карат -
а опинився в божевільній хаті.
Тепер у ній блукаю наздогад:
у роті колесо, важкі на вікнах ґрати,
пташки співають, хворі верещать.

Як та бджола у вулику дзеркальнім
хилляю тінню межі двох свічад.
Мені би звідси вирватись нагально,
та на порозі хтось невидний став
і душу палить, хвору та печальну.

Як рибами горить небесний став!
Життя мого квітучі теореми -
їх чорний ангел нагло спростував.
Війна супроти мене піднялася,
бо Господеві мій нестерпний вид,

І я стою простий, як дядя Вася.
І я стою простий, як дід Свирид.
Мене конечні сурми обсурмили
і став бридкий мені широкий світ,
і забуває нагло мене мила, -

а ти питаєш, чом я, Хворий Брат,
сйяних небес ненавиджу блават,
чом я кручусь, немов у спині шило...

*****

Бог підняв мене на срібні вила
і струсив - в пекельну цю любов.
Сто разів тебе я поборов -
на сто перший раз мене убила, ох.

І тепер в обіймах у зміїних
я закинув очі навісні
в небо, там де місяць весняний
межи зір на на гострякові гине.

Ти сичиш, кусаючи уста,
і плямую я твої холодні груди
фосфором цілунковим. В полуді
сплять камінними квадратами міста

І розламаним ґранатом світять ребра,
між яких ще б'ється навмання
серце, повнее солоного вина,
у любови запахущих нетрях.

Хмара падає у вічі кажаном
і плащем за плечі обіймають -є
нас, заплетених тілами, і до краю
прірви тягне гаком, наче сном.

Поки ж ми здригаємось в обіймах
яма терпеливиться, на дні
гострить паколи, розлукою сумні,
тільки душу з мене перша виймеш

ти зубами-голками - тоді
падати летіти коливатись
байдуже мені бо не зазнають
вже розриву душі молоді.

Як же, гетьманівно, ти не маєш
богом даної довіку-вік душі,
і в мені цю квітку задуши,
лютим - заморозь цвітіння маю.

І ступлю упевнено до краю
прірви та впаду у вогняне
Ямище, де смерть співа й гуде
і серця ножем криваво крає.

Хай скипає серце на ножі!
Мукою нехай геєнна грає!
Недаремно я на світі жив -
срібні вила я благословляю, ох.

*****

Чому, я не знаю, здалося:
життю недалеко вже край.
Блукав я в безмежній тривозі
і вийшов до річки Дунай.

І в сутінках тихих вечірніх
зустрівся мені чоловік
високім на пагорбі чільнім
і мене скалічив навік.

Він вийшов і став коло броду й
дорогу мені заступив
на берег, де мого народу
розвихрений вогник горів.

І билися ми на порозі
всю ніч у Дунаю-ріки.
і смерть недалеко, здалося,
від злодія злої руки.

Важкого його, наче камінь,
я високо в небо підняв
і кинув на землю, і яму
пробила горбата спина.

А він доторкнувся підступно,
зламавши мене у стегні,
як вигасли зоряні крупини
і сонце збудили на дні.

І був я готовий померти
й хвилини лічити почав,
а він возлетів понад твердю
і горб його крилами став.

І був я готовий пірнати
у пекла палаючий став,
а він обійняв мене братськи й
мене богоборцем назвав.

Азіятське

у кипіння берез де до листя приклеївся вітер
у вогні надвечір'я впаду колихатись і спать
із тобою удвох на тобі у тобі й коло тебе
наче в кошику кіт мов зоря що кружля в небесах
в небесах та зоря кіт у кошику ти ув обіймах
всі ми разом і вітер ще борсає мляво й рипить
до сусідського парку калитка облуплено біла
і біліє неясно із далеку сукня твоя

у кипіння берез ми впадемо у вальсу здригання
нас носитиме вітром носитиме нас ураган
від озерця де тиха альтана цілунки рахує
до принишклого гаю, ще повного літніх дріад
всі зорять споглядають і дивляться просто на нас
ти уся розпашілась розхристалась і запалала
і соромилась страшно і дуже хотіла любити
і любові соромились наші смілішали різко
і нарешті вогнями у вибухи та фойєрверк
враз злітали у небо вже чорне холодне й вороже й
в мертвім небі горіли співали як наші серця

*****

у неї рвалось і боліло
і в тілі гинула душа
ламаючи прозорі крила
а я не мав її крижа

за мідну ламану копійку.
пірнув у вечір, мов у став
сусіда на гітарі дринькав
у небі янгол кружеляв

її палило та ломило
з коріння до самих верхів
а я своє важке бурмило
у телевізора встроїв

в його печері непросторій
гула остання новина
і плетення чужих історій
мене занурило до дна

скляної призми. а у небі –
у небі – колесо пливло й
непрогнозований перебіг
складав життя похмуре тло

на самоті вона сиділа
і серце билосся у ній
співало і словами гнило
схиляючися до війни

і свого пана-господаря
бридкий кривила мстиво вид:
він мав на голові дві тварі
немилосерден і несит

і надворі тогді смеркало
як я до неї підійшов
зустрівши слово неласкаве
і від образи похолов

і чорнобілого екрану
світився каламутний став
мені було вставати рано
та я сидів і не лягав

та несподіваній образі
до ранку ради я не дав
і, втомлено, за котрим разом,
жони чужої возжадав

*****

в центральнім парку листя облітало
в карнегі холлі - класика і смур
а нам цілунків вже було замало
у нас була любов і де соссюр

метро синтагмою через мости шугало
гуділи пробки з бруклина у квінс
а нам цілунків вже не вистачало
бо ми за хмари в парадигму піднялись

там янголи собі гніздечка вили й
конкорд поодинокий зумкотів
і пропливали кришталеві каравели
на генуезький плачучи мотив

здавався світ новий неологізмом
здавався братом кожен чорний брат
а дощ ішов, на нас водою бризкав
водою зі свяченого відра

і щастя те, здавалося, убоге
довіку вічно буде й назавжди,
неначе слово, що було у бога;
як мандрівник, який дійшов мети

і ті холодні та байдужі бризки
і брязкіт дріб'язку у чашці жебрака
лунали нам іллокутивно різко,
і хмарочоси у гудзоні сторчака

в центральнім парку листя облітало
і ми чіплялися за коло рятівне
“поете мій! - кричала ти, наталко, -
невже і це на світі промине?”

сніги лягли на міста сірий мур
як ми кохалися несамовито, як хотіли...
але любов за листям полетіла
лишилися фердинанд і де соссюр

*****

Втомився я, чи радше - ся втомив.
Втомив, як дівчину стомили солов'ї,
немов дружину чоловік обридлий.
Немов дощі втомили безкінечні,
які ідуть у землю, скрипалі,
та плачуть гірко. Утомив я
немов Герасим утопив Муму,
наслуховавшись собачої розмови.
Я так сказав утомлено собі:
“Якби ми не були такі знайомі,
якби людина зовсім ти чужа,
напевно, не погидив би та видав,
тебе у руки влади. Поліцай,
на публіку би винес, що шахрай,
і взагалі, нестерпний ти зануда.”
На ті слова нічого не сказав,
промовчав я до себе, покивавши.
Так ся втомив, що ладен би здурить,
у дурку сісти, де би лікували
такими ліками, що певно б одурів
і вже себе не помічав у коридорі.
Проходив би повз себе, не вітався
до себе навіть, так я ся стомив.
“Ніколи ще тобою так не гидив, -
я не вгавав, і сам себе клював. -
мені ти наче революцьонеру
міщанка - вабить тим, яка огидна,
неначе біль зубний коли почавсь,
але іще болить не в повну силу,
приємно до нудоти...” Що мовчиш?
А що, по-твоєму, я мав відповідати?...

Струсеве пір'є

А я скажу, на глум Петру Куценку:
ти - мов дев'ятибальний землетрус

і серце, й розум взяла ув обценьки,
немов без того я не підкорюсь.

Ти не труси мене, як стиглу грушу,
бо сльози падають, холодні та важкі,
моргулю набиваючи хорошу
і на твоїй же мудрій голові.

Даремно землю зибиш, панно Ріхтер,
в яку я заховався, наче струсь.
Куди від тебе мав би я побігти?
Немов без того я не підкорюсь.

Пісок у мене шелестить у вухах,
пісок скрипить у дзьобі на зубах.
Послухай, що скажу, хоч раз послухай:
тя люблю я за совість, не за страх.

За що ти душу вірну витрясаєш,
немов пахучий з пляшечки парфум?
У грудях серце біга, наче заєць,
а ти стоїш, мов ескімоський чум.

Який із тебе, панночко, начальник?
Туди би краще глянула зпроста,
де (як би це надуто не звучало)
лежать душі поваляні міста.

В руїну ходить критик, божевільний
з рядків - моїх, жорстокости - твоєї.
Ти тільки дражниш мене круглим кілем
і відпливаєш чиста, мов ідея.

Поглянь, бо з тебе критик увібрався
в штиблети жовті, тюлеву фату, й
в гарлянди електричні обмотався,
не в змозі перенести муку ту,

що нас єдна з Куценком звар'ятилим.
Тож не труси нас, милий землетрус,
і не вищипуй пір'є з мого тилу,
немов без того я не підкорюсь.

*****

Який з мене до біса класицист!
Я рвати ладен голими руками
цей вірш, щоб виючи вовками
рядки у світ тікали через міст

кленовий... До сонета, бач, заліз,
і в нього душу вклав, неначе камінь

мертвотно магнетичний. Заарканив
я зграйку рим. І вбив їх до заліз.

Як тиші хочеться поглухлому мені
від плачу й стогонів, коли вони одні
зі мною Чорним шляхом шкутильгають...
Такої тиші - аж кричить вона
і б'є крилом врата закриті Раю...
А бог на неї лається з вікна.

Відверто невдалий сонет

То байдуже, коли орда знавців
Рве на рядки сонети злототкані й
Вимацує мені сердечні рани
З потіхою тяжкою на лиці.

Тобі цей вірш. Одній тобі. Єдиній.
Та блякнуть кров"ю писані слова -
і замок вогняний, що я зладнав,
перед тобою кришиться і гине.

Тобі я на шанобливу офіру
низав намисто вишуканих рим,
але любов моя не знає міри.

І що - тих язиків бляшаний грім,
як ти сама мені складаєш вирок
У погляді, поблажливо сумнім...

Манером

мій вірний друже-аркадаш!
биз ми багато пережили.
дозволь скажу бен-друже милий –
союз не перерветься наш.

розор і жах по всіх усюдах
але у нас вакіт башка
рука правителя важка
доземно гне нещасні люде

й до праці гонить мов товар
а в нас в умі гюзель кізляри
газелі й кізки, не доляри
хоча і маємо навар.

мій аркадаше, вірний друже!
не візьме нас на абордаж
цей час гнилий, цей час продажний,
бо наше серце – біла ружа

палає сяє та горить.
ми штуки мудрої аскери

ми – міт повернення й печери
в нас танрісальна кожна мить

і щоби ми тюрлю померли
не дочекатись ворогам:
заснем лише, неначе мерлін
межи магічних діаграм

щоби воскреснути йолмезно
могутні радісні кремезні
для віршів і прекрасних дам

*****

Я не хотів, щоб за мене вмирили
але виходить наперекосяк.
То бог вивішує на небі чорний знак,
то мама покидає, наче мало

без неї люду на тім світі - і вона
душею виповнить нарешті порожнечу.
Так говорити гидко і негречно.
Стою один. У черепі - війна.

Я не хотів твоєї смерти, мамо.
Я сам за тебе вмерти би хотів.
За тебе я б на бога руку звів,
аби не їхала ти з ним у синь незнану.

Я всі дороги склом позасипав
і вказівки зірвав на перехрестях.
Але цей бог без сорому і честі
з моєї муки тільки ся сміяв.

Я завалив деревами дороги.
Я трав насіяв - заросли стежки.
Даремно все. І крок його тяжкий
все далі від життя. Чавунні ноги

пробили скрізні ями у землі.
Навіщо йдуть слухняно, мов дитячі,
за богом чорним, мертвим богом, лячним,
на інший бік твої сліди малі...

І я стою стовпом посеред шляху,
запізно битись, сліз мені нема...
Бридка блакить, висока ця тюрма,
на мене налягла чавунним дахом.

І я стою, немов дурний лівкут,
якого правою примусили писати.
Я незборимий вал хотів побудувати,

і ось стою із жменями піску...

Дві жмені часу в мене залишилось
і віршами заповнений мішок.
“На що мене ти проміняв, синок?” -
я чую голос. Як у мозок шило.

Я серед пустки бовдуром стою.
Ліси повалено. І засклено дороги.
Пісок у небі й місяць однорогий.
Рогачиком я душу, як змію,

із грудей закривавлених виймаю.
А бог городить церкви на церкви,
і лізе на хреста серед мокви
і на хресті - ногами чеберяє?..

Іов

Я у душі, мов Іов серед гною,
сиджу паршивий, у коростах весь.
На себе сам збираюся війною,
і правда це, хоча й брехав я десь.
Колись брехав я, мов отой собака,
що брязка на подвір'ї ланцюгом.
Ця книга скарг складе грубезний том,
вмережаний дрібненько, знак за знаком.

І друзі, ті, яких зумів надбати,
та не зумів затримати, ідуть
від мене геть: мої нудні дебати
із богом - у душі колотять муть
із дна, і всі злостивляться довкола
на мене й господа, який забув мене
своїм добром, а злом не обмине.
Сиджу, душею мертвий, тілом голий.

Акриди лазять по руках, і в голові
вошва кипить. Всі жити мають право,
але не я. Слова тулю криві
і небу кидаю, що може бути не здорово,
та чи мені боятися когось?
Свого злодійника зневажив остаточно.
Нехай він благ колодязь, і пророчих
сказань, і тихо плине мовби Рось

ріка в одне з сестрицею Сулою.
Мені молитись нікому, бо я -
я - Іов. Наче хряк лежу у гною
й на бога хоркаю, якого ся бояв
у дні, як доля лагідно віталась,
й мене ще не чурались люди.

Які ще там спасуть мене талмуди?
Я клав на них великий фалос.

Мов Іов серед гною - я в душі
копаюся нечистими руками -
вони болять, вони мені дрижать
од нетерпіння видобути камінь
з болота серця - збудувать на ньому
собі оселю вірну, наче смерть.
Але стопроклята мовчить до мене твердь,
і сльози - очі колють, мов солома...

II. ПІД СОНЦЕМ ІНКУБАТОРА

*****

Пустелі клубочиться морок.
Тремтять золоті міражі.
Колючі готичні собори
полудень заворожив.

Вітри показались од спраги
і риють даремно пісок,
де скинула зірка ранкова
вужий шкіряний поясок.

І білим перекотиполем
небесна тікає яса:
негода надходить як голем.
Гнівno двигтять небеса.

І кличуть присутність Господню
у райдужний промінь змії
у бурі та пеклі сьогодні
уста божевільні мої.

Кольосікі

1.

Грає музика, люди танцюють
у важкім безугавному колі.
Ворон гавкає. Стогне псяюра.
І регоче глядач од прикола.

2.

Як же божок нас на світі ще терпить -
б"ється у черепі думка пуста.
Сонна артерія сяє нам з неба.
Сонна артерія пана Христа.

3.

Дощу Гермесова скрижаль
з"єднала книги і дерева
в кохання, віддане і певне,
та перетворену печаль.

4.

нащо в житті наш розірвався вальс
нащо лечу крізь непокірні хмари
і мій ірже та шкіриться пегас
і крають вітер кажанові крила

5.

Пригорни мене тихо до серця,
площу Квітів мені розпали -
як сновида я йду понад тліном.
І нікому вже не розбудить.

6.

...І крутиться вогненне колесо
то посолонь, то супротивно,
співаючи морозним голосом
про честь, і меч, і силу дивну...

*****

так болісно мовчить душа,
в якої крила їсть іржа,
коли спаливши чорні руни,
розливши свячений єлей, -
пир'їну та ядро чавунне
цікавий кида Галілей...

*****

Мій князю! Київ - місто дике.
Поетів і машин у нім без ліку.
Ревуть машини, димом небо облягло.
Там жебраки й повії просторікі
дають і просять, коротко і зло.
Там жить ніззя. Поети просяться в село.

*****

учора ще написане
береш
для насолоди чи на перевірку
а там паскудний смур,
з бацилами пробірка
вечірній київ
чарка
шапка-бирка
і взагалі суцільний гільгамеш

*****

спушеним лежиш ти янголятком
серед живосрібних простирадел
і уста твої неначе луки
шлють мені розпалені слова
голубами б'ються тихі вії
що княгиня гнівна насилає
на древлян князеубивче місто
що ж ти робиш панно у душі?..

*****

Як ноги холодить
трава сонати.
Яка роса.

Венера-дівчинка
сидить і лисеняти
торкається вологою щокою.

*****

вклоняюся на північ
де бабуся
вклоняюся на захід
де матуся
мій брат на сході
я вклоняюся на схід
вклоняюся на південь
центру міста
вклоняюся америці
хай візьме
і восьмиперий розгортаю хрест
на хрест буддійський

і треба ще вклонитися землі
і небу ще
і ще татусю на горищі
але набридли словеса пусті
прощай та
не хворій
не хочу більше

*****

посеред ночі пробудилось
порторіканськеє кубло
в землі щось ходом заходило
у небі гудом загуло

заворохобила гангрена
і бруклин палом запалав
затанцювала макарену
санта марія дель пілар

а з дому того, що навпроти
ревнув на совість і за страх
дрівнобіжучі давні ноти
Йоган і Себастьян, і Бах

утрьох вони волали дружно
і побороти не могли
гітари й гонґи харалужні
порторіканської орди

а в третім домі хтіли спати
сашко там чув образу й сказ
і як було не в перший раз
почав недобре замишляти:

поїхать ранком у бей рідж
і у жида купити “рюґер”
та індіани джонса ніж
аби боялися злодюги

бо з чорним порохом пістоль
іде без дозволу у продаж
бо дуло ж аргумент простой
ногами правди не доходиш

перечіпляючи стільця
вікна він зацібку налапав
і гнівно з усього лица
назовні викинув “шатапа”

і змовкла веремія ця
і він, як увірвалась казка,
у те кубло порторіканське
гранату кинуть обіцяв

*****

мені лишилося не много
ми скоро в небо перейдем
сліпі від полум'я земного
глухі од янгольських сурем

кажу я “небо” фігурально
цей термін пекло обійма
палка де лава і печальна
грішливі душі та пітьма

колись-то був прозорий сонцю
руки рожевий пластівець
і з-за ґратчастого віконця
радів душі її отець

красивий і легкий початок
суворий і сумний кінець
іржа проїла білі лати
втомив недокінчимий ґерць

невидний друг нетерпеливо
мантачить сяючу косу
вже небо дощ узяв у ґрати
а я все кубрика трясу

але не шістки випадають
лише полова слів пустих
після таких ото баталій
хоча б один путящий стих

і палить оком ненависно
мій друг, суддя і провідник
то чхне, а то косою блисне
до писаря порожніх книг

стоїть і чухає матню
мій хоронитель волохатий
в яку нечувану бридню
я заселився мов у хату

чимал пожар уже потух
хіба лише залізна діва
іще ворушить млявий дух
піснями про число правдиве

Ранкова пастораль

Собаки півні люди риби миші
допитливо прокинулись і вуха
взяємні звуки гучно зрозуміли
та очі колективові проміння
підставили гарячому. В землі -

*пісний пухир через полосу кида зливу
кипить не знаючий аскольда монастир
з яких молочних кухонь рибопір
куняють хрещено на розпити козливі*

Чи нас так важко з розуму зіпхнуть?
Кільце свідомості сліпе голує слово.
Хай переплутається тільки - і в очах -
і страх, і біль, і щастя довгождане -
любове, це найкращий твій рецепт!

*ковбаня ліпиться оскалом глухоти
тож глухарям повинно брунькуватись
коли на світлі колба хихотить*

неначе Аспер - Чагас - Аттіс

Я бачу срібні інею цикади!
В сухому дереві дзвенить дуга моя.
Це - Я - думки стартуючих церков
ловлю в - МОЇХ - думках чужого світу!

Рецидив романтики

Все глибше в сон. Все далі й далі в ніч,
де стирлувалися в теплі звірята-мрії,
не відріжняючи сторіччя від сторіч
у зоряному срібнім чорторії.

Все глибше в ніч. Все далі й далі в сон,
де сон-травою серце піднялося;
де першожрець, одягнений в вісон,
до сонця чару піднімає досі...

Мідерит

Лаура йде, цнотливістю велична,
і наче сокола тримає на плечі
гравера сигнатуру, і на личку
схрестили зорі поглядів мечі.
І м"яко тіль ляга. на щоку.
Дрижать тривожно пляни перспективи.
І сім стихій зринаються поштиво
у хмарах Господом і гербом на гаку.
І Першоатом всесвіту й любові
в латинських шатах сяє з глибини,
коли "рабів, Мадонно, борони"
голосять на руйновищах удови.
І плаття рветься складками в політ
за вітром за свавільним за шаленим,
який розшарпує імперії й катрени,
лишаючи пустелі мідерит.
Лишаючи троянду між флоренцій
у світі -світлом, прахом - між кісток,
і ще червоно татуйований листок
рядків присвяти Вашій Еміненції,
і купку попелу зогуджений картин,
де циркулів розмічена рогами
мадонна-грішниця, плямуючи пергамент
живим чорнилом, дивиться у плин
живого часу, і знетілює повільно
себе до світу, світла, божевілля...

Благовіщення

Вона підняла глечик на плече
і вже збиралася вертатися додому,
але помітила чужинця, що в утомі
сидів на камені із квіткою в руці.

Лілея то була. Та дивний запах
від неї йшов - дощу? нектару? льоду?
Озер солодких у вечірньому повітрі?
Та й тільки білим схожа на лілею
забарвленням прозорих пелюсток
скоріше зліплена вона була зі снігу...
Зустрівши погляд, чоловік піднявся
і крок ступив назустріч - тільки крок.
Була помітною невпевненість. Вагався
неначе він, чи жінку ту зустрів
серед істот численних того роду,
яких праматір завинила перед Богом.
Вона потупилась, чекаючи на слово,
але на ноги несподівано упав
в холодній сором'язливості погляд.
Стежина пильна підпливала кров'ю
од свіжих ран, неначе він пройшов
усі краї, весь світ без відпочинку,
всі селища, всі гори, всі міста,
аби дістатися з лілеєю в руці
до цього місця. Тихої відрази
укол вона відчула і підняла
на цього очі знову.

Дивний одяг

був чистим після довгої дороги,
обличчя світле, мов не чуло болю,
і пил не осідав на ньому, наче
в байдужості, у безбороннім сні
там пізнання суворе процвітало.

Вона прислухалася до знайомих слів
незвично вимовлених - виспіваних наче
про смутне щось, про вість немов благу,
і, як замовк, невпевнено спитала:
“Тепер я, мабуть, дякувати повинна?”
Але чужинець їй не відповів
і, відчуваючи легке роздратування,
із нлечиком холодним на плечі
пішла собі. Почувши за спиною
торкання вітру, шелестіння крил,
вона неспішно озирнулась:

Чужинець вже пішов, лишивши слід кривавий,
у небі розтавала куля масла,
стікаючи промінням полуденним,
і високо ширяв великий птах.

*****

Царівна спить у замку за кільцем
Тернів залізних, руж і хмелю.
За родом рід іде у чорнозем,
І рік за роком - як солоні хвилі.

Царівна спить. Все вужчає кільце.
Зелені пальці стіни розривають.
Обсипались портрети. І лице
Вже на землі ніхто не пам'ятає.

Ударив грім. Струсилася земля.
І гевал волохатий на півнеба
Піднявся, жданики зім'яв,
І до стіни зеленої погепав.

Царівна спить. І ще три сотні літ
Тягнутиметься сон її цілющий.
Спить ватра, перетворена на лід,
Немов сліпучий негасимий кущик.

Царівна спить. І велетень заснув.
Жуки в очницях. Зуби вже не мелють
Та чорне горло ніжно обгорнув
Нашийник невсипущий хмелю.

*****

Сонця хитнулось холодне кадило.
Падає попіл. Небо дзвенить.
Годі вже вити на зорі, ходи-но
вірші точити з барила на дні.
П'яно нап'юся господньої крові
й сяду закреслювать мертві слова.
Хай їм не спати й хвилини спокійно,
так, як у мене тріщить голова!
Хай би їх сині посмертні губи
не зупинялись жувать голоси.
Сонце хитнулось, віщуючи згубу.
Жменя збирає кривавий ясир.
Мідною кулею купу зотлілу
Божої плоті мені розгортать:
випріле, чорне, кадиляче зілля.
Вити на зорі. Ховатись як тать -
бо світом блукає ясна блискавиці,
гатить наосліп у вікна й лоби,
поки ввіп'ється, розлючена криця,
в чорний язик, що богів полюбив.
Зихне і згасне. Сонце хитнесьь.
Жирний мій попіл в повітрі зозгорне,
мов корогву. І вітер війне.
І закававкають мідні у хорі.

*****

розвивалась яблуня
двадцять літ
та спізнала білая
двадцять бід

ой стоїть вона тепер
у квітках
мов горить на сонечку
просто жах

не палай ти яблунько
не гори
про любов хоч пошепки
говори

бо впаде на тебе
кара зла
бо господь не любить наш
як весна

ой мовчала б яблуня
ще сто літ
падав сніг пір'їною
став як лід

обламались рученьки
і спина
впала наречена
спить вона

спить не просипається
не буди
біле тіло яблуні
в холоди

*****

Я сидів і споглядав
як ти спала мила.
Наглий місяць через став
брьохався сміливо

спека мучила тебе
як нечиста сила,
очі, що я так любив,
снами потомило.

Спека мучила тебе
і сни потомили:
ти хотіла на Тібет
у сніг по гомілку.

Ти хотіла на Тібет,
та ще в Гімалаї.
Заказала би білет,
та я не пускаю.

Не пускаю, бо не знаю,
тібетської мови
не допетраю, мій раю,
з чортами розмови.

Мила стогне уві сні
слова нетутешні.
Гонить хмари навісні
місяць безутішний.

Милу мучить цей кошмар,
чекає ж на путне.
Щоки її сиплють жар,
очі - каламутні.

Розметалася на ліжку,
посріблені груди
промені цілують ніжно,
наводять полуду

на душу чисту. Я ревную
до місяця в небі.
Целуй дівку вечоровую -
моєї не треба.

*****

Вирвало цвяхи іржаві
із труни.
Встали кості й заіржали
ворони.

Землю вирвало гробами
після свят
і летить над головами
кісткопад.

Дзвінко грають ксилофони
золоті.
В кого мертвого корона
на меті?

Дзвінко грають ксилофони
черепків.
Музика слугує фоном
тиші шкіл.

Над могилами - полегли
де були
квіти - смертю перемерли -
відімкни...

*****

Спустошений комедіант
на рівнобіжнім перехресті
співа натхненно ночі кант,
своєму спухлому безчестю.

На сірім сірая сова
хреста гнилого осідлала,
де перехрестя сповива
дорогами димлячи далі,

де блазень кашляє й хрипить,
коли кружля крилатий Байрон
у кажанів чутливій зграї
та, відчаю занесши пліть

коли збере зо всього світу
і знов поставить на горі
те дерево чотиривіте -
земля ся трухла загорить.

Комедіант, роздерши груди,
на бога крикне, і з п'їтьми,
з геєни вирвуться на люди
полки пекельні, ночі тьми.

І крізь проламану клітину
вже неживого кістяка
за сонмом сонм, за тінню тіні
на землю виллється ріка.

І стане ясно в чистім небі
прекрасно лика звірина,
як цезар срібній на монеті
за горщик грітого вина.

Комедіанта чорний горб
за знаком розпросторить скрила -
і смерть ажурна, мати бідних,
возляже на зелений одр.

*****

у срібні вихори зими
ішов, не знаючи дороги,
і кидав тїнь мою дворогий
у прах, не торканий людьми.

я йшов, чекаючи коли
на чорну бронзу затвердіє
уважне і текуче тіло,
і статуеткою коли

на білий попіл, як на ложе,
воно, маленьке, тихо ляже,
не знав бо я - воно тривожне,
бо світ не той - і тінь не наша.

І срібна віхола зими
цю паперову оболонку
мальовану роздерла тонко
і грізним видом зими

сплелися в рій зимово-білий
джмелів, і подихом гула
оружна думка, що була
у Домі Сонця, де доспіла

під барабанами сердець.
Все швидше нісся срібний вихор
все швидше білий попіл дихав
у цей початок, чи кінець...

*****

Перше кохання оплакує нас.
Дзвони зітхають останні.
В небо з-за обр'ю викотив Марс,
скоро ми в небі розтанем.
На землі останніх берегах
ми стоїмо, і голови в зірках.
Квіткові чаші наших кораблів
співучий павітер розніжено обплів.

Море, рокочучи хвилями світла,
кличе до плавання зоряну рать.
Берег небачений, де ми розквітнем,
кличе між зорями нас потопать.
Через моря, од відчаю пусті,
протягнуто колумбові мости.

Ковтає наші душі срібний кит
і в далечі доріг земля зникає,
і відстані ми лічимо, які
в минуле нам стежину заступають.
Нам рік лише - а там уже мільйони й
далекий острів зустріча Іону.
І соняшник, привезений сюди,
у лузі залишив земні сліди.

Але бажанню не покладено межі
й гуде на крутоярі чорна туга,
і знову серце вклавши до машин
шукає виходу безвихідна напруга
і кличе в мушлях наших кораблів
сирени зоряної спів.

*****

На небі нас чекає Люцифер
і янголів високо рідний натовп
і наші кораблі мов наречені
під срібною фатою пропливуть
до влади вищої над світом та над ним
на лотосових тронах вознесуться
планет родоначальники нові
перед народами щасливою юрбою
чекає Люцифер на небі нас
вогнистий янгол істини та волі
і ми розірвемо блакитну оболонь
більмо блакитне змиємо паланням
фотонних скальпелів і райські острови
зі співом розчахнуть чавунні двері
і прийме феніксів земля безплідна
і під ногою щастям забринить

*****

Серед падолисту золотого
прокладу Гарольдову дорогу,
прокладу дорогу проти сонця
і до міста, зниклого за церкву.
Серед падолисту круговерті
прокладу Гарольдову дорогу.
Серед падолисту золотого
прокладу дорогу віри й смерті.
Покладу Хрещатика в основу
і церков пласмасові скелети.
Повінчаю із хрестом сосновим
Княжу гору на усю кебету.
Повінчаю Гейгера й Марію,
повінчаю гейзер телевежі
із нічним Подолу трясовинням,
повінчаю винних і невинних.
У союз небесний поєднаю
Господа гіркого та п'яницю,
Богоматір та останню маху,
і свої дві долі - божу, й ницю.

Ракета

О, скинути землі огидну рвань:
бескетів купини, болота чавкотливі,

всю плоть важку, смердючу та хітливу -
кривавим сонцем бризнути із ран!
Червоний ніж ракети неба хлань
прорвав і сяє сильно й сиротливо,
і фейерверків остаточна злива
прощально помирає в болотах.

А ти, бунтуюча сріблиста лань,
летюча за любов, а не за страх,
навіки розчиняєшся в зірках.
Прощай, планети яблуко гниле.
Летить ракета, зернятко мале,
сайливе слово в сонця на устах...

Брокен

немов суккубою прозорою що вдягнена у плащ із літер
у серці ночі під дощами танцює й плаче маргарита
і тінню зеленавомідною гримить розпачливими крилами
знетілений на духа фауст його вогнем обплів обачливо
пурпурний біс неначе саваном або як тога імператора
і піднімає й віддаляє від підданих а в небі смерть
неначе ніж кривий кривавий його чекає голови
і переплетеними водоростями в нічному серці океану
хитаються боги та фавни боги апостоли жінки
одягнені в напіввогненні півдошові плащі зіткала
які одна і та ж рука
і круків пригорщу за пригорщею обривками великих стай
вона до ночі свисту кидає птахів лахміття півсліпе
і круки падаючи попелом на хвилі в мертвий океан
кричать недовго й відчайдушно один і непрозорий знак
серед взаємнонепроникних і невидимих напівслів
знаходить крик свою стихію і опирається й летить
допоки сяйво дня жорстоке поверне голоси землі
з якої встане тінь зелена і біс регоче за плечем
і серед них немов суккуба відпала жінка від небес
визбирує душі уламки в надії склеїти колись

*****

цей тихий голос і слухняний, що
розкривається поглядом,
довжиною в сто років, як
човен перевізника у формі піраміди,
а то найніжнішої гори, де
він підставляє часу долоні,
вигладжені до ебенових кісток

цей голос тихий і
слухняний дзенькоту срібних монет
з отвором у вигляді семикутної зірки
намисто на шиї, яка
струною, по якій

водити хіба сталевим смичком, бо
ніяка
волосінь
не спіймає звуків, натягнених так
туго

цей голос
мав би звучати
не тут, він не мав би
відлунювати на землі,
байдужій до кутів світу

тихий і слухняний голос цей,
що обпікає погордою сумовитою,
погордою, що вимагає
прийняти в серце і
загасити річкою часу, де
зникає і ця свічка з
воску чорних бджіл

Компас

земля
спорзно
розлізлася зусібіч і
якби не втупилась
в покольоло обрію,
так би й доводила
евклідовість простору та
рімановість часу

стопи торкаються
її спадистих обширів, як
святотатного тіста,
на якому лежить,
повільно загрузаючи,
компас,
що показує
якийсь
напрямок, що
ніяк не стосується реальності,

де сонце
вже сьомий раз на годину
з'являється та звертає
за ріг,
блукаючи то містом,
то небом,
наче пензель сліпого художника,
ніяк не пов'язаний із

коробочкою,

що затято вказує на
уявне місце, яке виділ
тільки в її
однотумній
голівці

*****

крутиться волооке небо
у вирі червоніючого листа
здрігається море під ударами
весел червоного дерева
і відлуння сягає дна
звуки осідаючи намулом
вмираючи коралями
та хребцями місяцевих риб
стають островами
щоб визирнути за грань
і через мить
зникнути знову
в червоному вирі
що залишила черепаха
яка пропливла
тримаючи на спині
трьох слонів

Гортаючи тезаурус Роже

проміння проривається крізь хмари
обгорнені ще неподільним світлом
пуссенових небес
у промені - загублені ключі
до вирію до хмар і до весни
мов брязкальце на шиї в козеняти
сліпучий пух - на скляному гребінці...

дзенькаючі сльози Арміди
над черепаховим щитом героя
але що до сліз сторінкам
де зібрано стоси ляментів
розібраних на плач, квиління й голосіння й
голосіївський ліс

де армада існує хіба як викривлена "армада"
а візерунок на кришталевому мечі є руни -
вони ж знаки, вони ж ознаки та
крик півня на гільйотині
півня ще можна зрозуміти -

в нього око випалив
перун робесп'єра,
який завис,

умонтований фотоспалахом зубатого леза...

Але чому
словник -
майже синонім
біблії?..

*****

ікони іржуть
прип'яті за губу

на них слова налетіли
і жалять
і нема порятунку
слова стирчать
з вороної шкіри
фрази конають
під копитами

сухі ніжки періодів
судомить од спогадів

ікони іржуть
гризучи ланцюги

*****

не
оскарження весни
кленовими печатками
на плечі

не
торкання крил весни
до квиління
заходу

не
буття
й не
небуття

не
рядки
повні наказового
тону
таємниці мідасових вух

легка порожниста
комишина
для сопілки

*****

Ми піднеслися над горою,
там, де ранковою порою
диміли залишки фортець.
Блакитноокий наш отець
видивлявся гостро, як ми троє,
готові врізатися в герць,
летим у спокої дитячим,
не чуючи тягар найважчий,
летим у тиші, мов у грі,
чи відпочинку. Від гори
коштовні пасма струменіли
і ми тримали
покриті рунами мечі,
які зростали з нами разом.
Ми відчували вищий розум,
який дорогу розлічив
для кожної.
І ми спіймали -
або ж почули
глас безустий,
що був напученням небес.
Слова лунали тихо й просто
з гарячих соняшних коліс:
“Вони вселяються
у зоряні тіла.
Це перший мур - і має бути останнім,
що звірина навалою взяла.
Не страшно. В плазуванні сила тане.
Але - пильнуйте зоряне життя,
щоб не дійшли до них його закони,
пильнуйте думку зоряну, бо та
утратою не стала би, а сконом -
кінцем і зір, і духу, і життя,
коли б ви, діти, з поля відступили...”
- Дивіться, сестри, пада жак
у землю, чорно спопелілу.
- Це звірі йдуть у зоряних тілах.

*****

плачуть водограї
де сонце закоханою рибкою
пірнало в рубінових чашах
плачуть нашою кров'ю
виточеною перекотиполем

меч грубокутий
шматує музичний наш вітер
вітер який ми створили
за тисячу літ
розлітається виючи голосом

немазаних дерев'яних коліс
кибиток зі степу

вітер навчився
дикунської мови
і шкутильгає прив'язаний до воза
у завошивлених шкірах
в полоні у чорнопатлої
неписемної мавпи

III. ДОВГІ ТА ЦИКЛИ

Блюз Марка Завірюхи

1.

Півжиття
я простояв
на березі моря,
прислухаючись у відчаї.
Я, звичайно ж, не почув нічого.
Я тільки
вигадував почуте в білому шумі хвиль -
не сумних, ні, і не тужливих, ні -
я тільки вигадував слова,
щоб не заплакати
слабко й огидно,
як сопливе дитинча,
чи сентиментальна домогосподарка.

Я простояв
півжиття
на березі моря,
зціпивши зуби, і -
якщо ви думаєте, що тут і
сталось щось, оте ЩОСЬ
величне, потойбічне, наче божевільний слон
що валяє селище кривавими бивнями -
аж ніяк.
Я тільки зненавидів
цей безвихідний кут.
Я більше не плачу.
Я лаюсь мовчки і вголос, як
останній алкаш, якому не вистачає
на пляшку чорнила.

На березі
я стовбичив,
зовсім не схожий на відбиток трилобіта
у січневому повітрі Брайтона,
але вже не здатний

зупинити мурашник вигадок
у голові.
Абижто був я здатен
вигадати, що не
б'ється,
не
гудить, наче дзвін затонулої криниці,
не
стугонить, наче рвана аорта,
не
кричить до мене
підводний човен...

І море все більшає,
глибшає й розгортається,
поки не стає
океаном, убивцею атлантів; жовтий пісок
тьмяніє до чорного
як найчорніший ебен,
як сажа з димарів Освенцима;
а небо скривавилось, поки
зірки не вмерли остаточно,
кинувши мене на вугільному пляжі під
бордовими хмарами.

Це не зовсім те,
що сидіти під вербами,
подзвонюючи струнами цитри.
Безглузде відчайливе шумовиння
ще голосило переді мною,
але я майже не чув його
за пеленою кантрі,
я і не хотів його чути,
але відчай - він усюди,
ви ж знаєте.

І скільки б ти
не кричав кораблям, що горять,
виходячи із Затоки Овечої Голови,
скільки б ти не кричав,
що ти знаєш,
що там, під хвилями
конає в затонулій субмарині
Люда Ананьева, хапаючи устами останній кисень, -
і скільки б ти не кричав есмінцям,
що вона ще живе,
що вона вже стільки років не може вмерти,
стукаючи кулачками в сталевий борт,
що батько її, професор, не спить ночами,
і збожеволів од формул, які мусять
врятувати дочку,

що ти - ЛЮБИШ її - хай ви будете прокляті,
якби вони тільки зупинились,
на мить, але...

Ти залишишся
стояти на дні
чорних монацитових пісків,
дихаючи чистим гелієм
без найменшого домішку будь-чого,
на межі мертвого океану, повного кантрі,
та мертвого міста,
сталеві башти якого
вказують шлях літакам,
які вже ніколи не прилетять -

І коли
ти з жахом
крутнешся, то межі стовпами
дейтерію до тебе йтимуть тільки
привиди
Меліси Етерідж та Джоан Осборн,
сплетені зі срібних жил та з
голкою, вбитою в лоба до самої потилиці,
розсипаючи останній порох
плоті.

2.

Де б я не опинився -
я йду, ніби шукаючи
перехрестя, де
ущелину імені цифри перерізає
вкрита теплим пилом вуличка Лузан,

я не бачу
обличчя істот, які
мерехтять довкола, я
не бачу, не бачу лиця
свого в ілюмінаторі дзеркала.

Мій крок
вільний і лункий,
ніби в порожньому світі не залишилось
місця, куди варто було б дійти.
Мою долю носить
хвилями,
над якими
жодної чайки,

тут ще пахне водоростями,
але над чорними пісками
від Манхеттен-Біч до Ворот Моря

жодної чайки,
і тільки
скелети башт блищать
краплиною крові на гостряку...

І в туманах,
що з'юрмились, ніби Лотів гарем,
мені
підсліпуватору
перестарку
глухому од
WQXR WMXB WYNY WPLJ
мені назустріч
впливає з туману
шхуна "Колумб" з обірваними вітрилами,
і любов моя, Люда,
стоїть за штурвалом,
пшеничне волосся її рве вітер,
очі її сині від
вуглекислоти

і я кричу
з печери свого хворого мозку,
наче слабка розумом Ассоль, яка
дожила до ста років,
бо "Секрет" потонув,
так і не допливши до неї.

3.

Вранці
до мене приходять
безумна Знайда,
сідає на попіл згорілих зірок, обтягує
на гострих колінах своє плаття -
джутовий мішок,
і дивиться разом зі мною на
сталевий полиск човна
під січневими хвилями Атлантики,
незворушно вслухається у стукіт
кулачків Люди, в її
голос в інтеркомі...

"Вона
сьогодні
задихається гірше звичайного, -
кажу я німій Знайді,
гладячи її нещадно обскубану голову. -
В повітрі там
майже немає кисню, а

ізоляція не випускає жару тіл -
з роками температура тільки росте...”

Знайда мовчки
піднімає на мене очі повні сліз.
Вона знає мої слова напам'ять.
Вона любить мене, як я Люду.
Вона любить Люду, як мене.
Температура в човні вже
сягнула 100 000 за шкалою
Кельвіна...
нешасна Люда,
вона обпікає руки, аби вистукати
S.O.S
об розпечену біло сталь субмарини

Я починаю
вити через зуби,
стиснені так, що кришаться,
і Знайда
веде мене від
моря додому, де в підземних комірках лежать
дідусі, зморшкуваті перлини,
скатані мушлею чужої держави,
і так само викинуті на
смітник, як мене кинуто
на цей берег
привидом шхуни “Колумб”.

Я лягаю на своє ліжко
лицем до стіни,
німа Знайда
сідає коло мене
і гладить мене по голові.
Колись її тіло вдягнуть у пластиковий мішок
і поведуть на зорю, де її зустрине натовп
таких же німих, як

вона, щаслива.
Вона ще зустрінеться з
Людою.
No such luck for me, buddy.
No fuckin' luck at all.
No luck for anyone,
in fact, so take it
easy, motherfucker,
don't bother any people with
your wails, like you're a damn
wolf of the steppes, or - whatever.

4.

Коли
хвилі закипають, я не
можу дати собі ради, не
можу спинитися в лавинах солоних туманів...

Моя робота -
по вісім годин на день слухати
Фата Моргану,
привид з обличчям Коцюбинського,
але стогне він словами Шевченка,
словами, що котять на мене
через Міст Джорджа Вашингтона
із глибини Нью-Джерзі -
моя робота -
вісім годин перепиняти слова Фата Моргани, але
я не вправляюся з обов'язками, коли
хвилі закипають.

Начальство зиркає на мене скося, але
я не зважаю на те, коли закипають хвилі.
Я кидаю робоче місце і
повертаюся до нього,
я заходжу до
вічноголодної пащі МакДональдса,
і мене питають: "Чого ти хочеш?", але
я впливаю раніше, ніж встигаю відповісти,
бо хвилі знову спузирило, а
я не могу говорити, коли
хвилі закипають...

Мене хвалять,
мене беруть на кпини,
виносять догану, але я
розштовхую плечем юрму, що
доля нанесла мені до ніг,
бо ж море грає,
викидаючи
величезні пухирі інертного газу,
заради якого вмирає моя
кохана, вмирає і ніяк
не помре,
хай буде проклятий день, коли я
зустрів її вперше,
такого ж дощового вечора
під баштою мертвого маяка!..

Гіндебург

Отак
окрушками визбирував
необхідне знання, бо ж

у школі відгружали тільки
гречану вовну, а на побрехеньках
нічого не збудуєш.
Перевіряв матеріали на технологічність:
надміцний, надлегкий, надкрасивий,
знову ж таки виявилось, що
все треба робити самому -
чи ж ніяк.
Вивчав - куди кочують вітри
осідлавши хмари,
знав сімдесят три пісні вітру напам'ять...
Знав імена зірок північного неба,
як телефонний довідник -
не маючи великої лапи
там, нагорі,
нічого не збудуєш...

А жінки,
з якими я знав
кострубату пристрасть
і ніжність, що
схожа на шовк і гутаперчу...
Бо ж ти є мертвий
без їхнього кохання - тобі все в очах
домовина стоїть, а не
палкий труд, робота...
А друзі,
що не вірили, звісно,
кпили з мене по-доброму, але
потім казали - "давай, давай, гризи
граніт науки, може потім і нас покатаєш".

Я ладен був
перестати дихати киснем
і перейти на суцільний водень,
коли сил моїх вистачило,
щоби взятися за виробництво
цього летючого газу, наївний, наївний!
Як я радів, коли
підрахував, і виявив, що
життя моє набрало необхідної складності,
енергії, обертального моменту
і підйомної сили,
щоби пристати до
головного
формування
своєї долі.
Я вже й ім'я своїй долі підшукав.
"Я назву своє життя "Дирижабль "Гіндебург" -
на честь срібної риби, що плавала через
Атлантику" - шепотів я гордо.

Але тоді виявилось,
що немає грошей.
Тут би всьму й кінець, але
я сам себе здивував своєю пронозливістю.
Я вийшов на багатирів,
продовбав їм дірку в голові та
залив їхні мізки своїми мріями.
Вони полічили на пальцях
і труснули гаманом.
Слава Йсу!

.....

Ненавиджу алегорії.
Ненавиджу репортерів, дощі,
географію, міні-спідниці, моду,
помаду... слова й неслова ненавиджу.

Можете вважати це алегоричним, як хочете.

Що мені до того,
коли я стою в полі скам'янілий
і бачу, як життя моє,
срібне серце моє,
життя моє високе -
вибухає й горить від
іскри на гребінці,
падає, палає
дирижабль "Гіндебург",
і всі мої друзі, коханки, мрії та знання
вмирають у полум'ї, дирижабль
б'є в землю - й та загорілася
картиною на шовку,
залишивши попіл до самого моря,
чи бачиш ти це, мій "Гіндебург"?
Ти, срібна синице моя,
запалив землю, а вогонь
перекинувся на море,
і море згоріло,
хвилюючись, мов паперове віяло.

Вважайте це
алегорією.
Прошу вважати мене алегористом.
От лише в бій я вже не піду.
Прошу
вважати мене
алегористом.
Посмертно.

Канти до Хариті

1.

Є час, коли
долоні прозорішають для світла, є
такий час.
Тоді шестикрилий перепел
хилить додолу вогненного списа й
губка, сповнена оцтом торкає
краю землі. Гіркота
перетікає в неї
входить
пливе
у крові та плоті, в образах і
подобах, словах і тіні, що залягає
глибоким рівчаком коло плоту, просякнутим
темрявою.
Тьма - то недовтілений страх.

падіння.
Є такий час.

Тогді з губки - краплі та плин -
святість... о, святістю світ
переповнено... світе святий, свят-
вечір зависає, б'ючи
крилами -
роз'їдає світ до
прозорливого натяку на...

Такий то час, той час
святості й оцту.

І люди передбачливо
ся ховають у
рукотворних горіхах домівок,
запалюють свічки, майже чорно горять вони
у цій рожево-пурпуровій заграві на все небо,
наче метелики попелу
б'ються судомно
на голці
гнота...

У час такої святости
собаку з дому хазяїн не вижене,
щоб не знайти тьмяного ранку на
подвір'ї сніжно оскалений
череп сірка серед
мережива дрібних
кісточок -
так мудро кажуть
старі люди, і

здрігаються...

2.

Свят-вечір, саме так, свят-вечір
на самій середині серпня.
Коли керваві язики
лижуть
челюсті неба.

Кожна денна загибель -
повна високої отрути.
Від неї або
гинуть або ні.
Чекати марно, коли
помре все живе, щоб у
морозній труні
у дзвінкій домовині, де
порожнеча м'якою порошею
стеле шляхи... - даремно чекати, так.

І марно
грішними руками готувати
дванадцять страв: ні жінка,
роздерта мукою народжень, ні
чоловік, що прокидається
і санинає, марячи
смаком яблука
на губах,
вкритих сухою коркою, як у землі його
що родить лише тернину да осет...

Не ввійде-бо
Господь
в оселю грішних, під стріху,
вкриту соломою, м'якою та гнучкою,
як золото плоті, ні у вечір зимовий,
ні в будь-який інший.

Свят-вечеря ж бо
зварена мусить руками
восьмирічної дівчинки:
хай навіть жменька
пщона та дві
пучки солі.
Дитячими руками зготовлена страва.
І ступить Бог у дім той, хай
навіть вбивці й ката,
господа суть, ката і вбивці.

Там і тоді і для тих
світ-вечір...

3.

Ой, творив Бог Україну
та не стало неба.
“Дав я землі цій
і дерево плодове,
і річок живлющих виток,
і зело з насінням,
і щасне імення –
тільки неба на неї не стачило.”
Загородив Бог веселками
неба край
та й поклав дорогу в рай
чистим душам на проживання
грішникам на покаяння.
А веселки горять-палають,
музикою тужною грають,
у вогні блискавиць попелом витлівають,
райську дорогу ламають.

Та зламалась дорога до веселого раю,
а Господь у високих чертогах
того не знає,
грішні душі карає,
чисті до себе прикликає.
І рече Бог:
“Создав я чоловіка
для краткого віка,
у свій образ сотворив його
на суходіл посадив його.
Не йдуть у сад небесний праведні душі –
не стало їх, видно, більше.
Се кінець небес і землі з усім воїнством їхнім,
се час розгортати велику книгу,
час докінчити світ,
бо святих на землі вже ніт.”

Кинув Господь оком на Україну –
аж бачить, що міст небесний загинув.
Загородив тоді Біг
пеклом небесний поріг:
“Як на мене ці люди не зважають,
Вседержителя свого забувають –
хай буде над ними пекло замість неба,
хай буде земля ця місцем, де би
кара божа пробуває
сліпі душі карає
іншим людям в науку й покаяніє.”

Молімося, люде, правдивому Богу,
аби зняв з нас муку премногу.

4.

Ой, лежить велика книга
на високих горах.
Всяка земля в ній записана,
всякий дім в ній позначений,
кожна річ свята
кожна грішна.
А одна сторінка у книзі –
земля польова,
а друга сторінка –
твердь небесна,
кров'ю писана, зорею закладена,
і птаство пернате в ній, і звір дикий, і гад повзючий.
Все на світі у великій книзі списано,
тільки нема святої України.

І рече Бог:

“Заграйте, води, душами живущими,
не давайте Україні попущення
сорок днів волі не давайте,
великою карою карайте,
землю цю прознайте:
чи ж до книги її записати,
чи пеклом вогняним накривати.”

Послав Господь Бог на землю янгола,
злетів янгол на поле:
жито пожав,
зерно у жменю зібрав,
до Пана Боя ся повернув.
“Ой, Пане Боже, земля ця багата:
соломою крита кожна хата,
в полі три колоски зійшли –
один колос порожній,
у двох других по зернині.
Візьми, будь ласкав, зізду вечірною,
запиши в книгу, щоб не загинула.”

Послав Бог на Україну херувима,
полетів херувим у церкву:
праведників полічив,
грішних мітой помітив,
до пана Бога ся повернув.
“Ой, Пане Боже, земля ця неложна:
по церквах дзвони гудуть,
а женці у полі жнуть.
Віри чин вважають,
Творця свого знають,

пиши, будь ласкав, їх до раю.”

Послав Бог на Україну чорта,
чорт церкви злякався,
у полі об стерню поколовся,
до Пана Бога ся повернув.
“Ой, Пане Боже, земля ця святая,
та ж її книга твоя не має.”
І рече Господь: “Візьми, будь ласкав, зізду ранкову,
запиши землю цю на сторінку польову.
Не так тую землю,
як бідну вдову:
вона пари не має,
за чоловіком сороковини справляє,
дочці Хариті личко сльозами умиває.”

А чорт на слово те не зважає,
роги в чорнило мочає,
землю китайську до книги пише,
на землю нашу злобою дише.
“У тебе, Україна, стерня колюча,
мене, чорта поганого, хрестами замучиш –
лишай ся в книгу неписана”.

Прекрасному Богу молимося, люде,
що муки пекельної з нас уже буде.

5.

Роззявилась піч
на стонадесять сторіч:
земля тліє та не витліє,
скипають піски на скло,
душі – на гайвороння.
Одна Харитя
не згоріла,
бо в неї мама помирають,
а жито не жате.
Вона в челюсті пхає ручку,
з вогню горщика виймає:
куліш у нім.
На сльозі зварений,
кров'ю заправлений,
на дні кісточки дрібні та білі.

Харитя кості виймає,
гірко ридає:
матінка стали прозорі,
наче скло гутне,
крутяться в очах божвільні зорі,
у роті ватра горить.
Хочуть мати промовити слово доньці –

із рота дим.
Хочуть губами тріснути доньку цілувати –
на щоках рани обпечені.

“Бери, донько, лопату,
саджай мати в піч.
Матінка твоя хлібна,
в печі зійде опарою,
за хмари злетить димним словом,
у лісі настрашить сови.
У них крила осиплються,
збере Харитя пір’я совине,
стане на трясовині,
крилами змахне,
матінку ловити полетить...”

А дівчинка Харитя дрижить,
бо ‘д вогню холодно,
скроню од диму розколена:
на лаві сидить,
кісточки в долоні лічить,
та все збивається.

6.

В небі янголи хмари жнуть, у снопи кладуть
блискавицями в’яжуть, громами молотять

На небі на третьому піч велика,
челюсті роззявляє, душі ковтає
жар по всьому світу розкидає
Од жару того земля репає –
у криницях висохлих пекло видать

Став у полі колос,
зерно в ньому – зірки небесні
вуса його – шаблі вогненні
стебло – сосна днедавня
під вітром не хилиться
хмари розриває
до Пана Бога сягає

Ой, несла Харитя важко
до самої хати
несла воду та й стала:
воду прохолодна, чом ти красна стала,
ой, солодка водо, чом посолоніла
тра тебе в землю вилити
знову з криниці глибокої набирати
тобов матінку мені напувати
ой, водо ти прохолодна,
чому задиміла

чи синиця залізна тебе запалила?
Та й не синиця мене палила,
а красна дівиця,
красна дівиця, зоря полинова

Ой, сплять матінка на лаві
а дочка на печі
Не так на тій печі,
як у челюстях.
Вогонь горить, вогонь палає,
донечка у вогні згоряє.
У вогні не горить,
в живім попелі лежить
до Бога промовляє:
Ой, Пане Боже, Пане Боже
скільки в тебе світу
світу білого, великого,
а мене тільки мати.
Палить матінку вогневиця –
тра їй дати води напиться.
Треба води з глибокої криниці витягати
хворую матінку напувати.
А в криниці води нема,
стоїть криниця сухим суха.
А в криниці дно провалило,
пекло вогняне відкрило.
Ой, затули ти, Божечко, пекло,
налий криницю сльозою моєю,
сльозою студеною,
буду матінку рідну поїти, вигоювати.

7.

(Харитя – матері)

Поле наше велике,
жито на полі високе,
піднялося вище хмар
і до землі похилило голови тяжкі.
Стоїть наше жито од обрію до небокраю
золотими веселками,
ще й залізними.

Жати його не пережати
за все життя часу не вистачить
нічного ні денного.
Буде в нас із вами,
матусю моя,
взимку хліба доволі,
хліба й до хліба:
а на різдво ми дванадцять зготуємо страв
і на порозі сніжному станемо –
батька виглядати.

І прийде.

8.

(Харитя – матері)

Ой уже ж піч наша горить
та й палає, піч не вситима
челюсті роззявляє,
вогонь викидає:
стіни в хаті у нас чорні,
лиця попелом вкриті,
пальчики в малої Хариті обвуглені.
Та й устань же, матінко моя,
зі смертної постелі, встань!
Закрий мені піч,
вогонь водою холодною загаси,
малу Харитю до себе пригорни.
Встань же, моя матінко, рано, встань –
жати ниву велику не ходи, ні, не йди.
На великій ниві колосся чорне –
вуса в нього залізні,
стебло корчаве,
зерня порожнє.
Ой, не зерня то, не жито вродилось –
мертві голови в колосі проявились.
Очі їхні глибоке ямище,
носи їхні провалля бездонне
лиця їхні як віск
зуби – ікла вовчі.
Як підеш, матінко, в поле ниву жать –
звороту тобі довік не знать.
Ліпше в печі горіти,
ніж залізну ниву снопами городити.

9.

Стало дівча серед поля,
губи кусає від болю:
крик перепілкою.
З руки серп мало не випадає:
ой, велике ти, поле, велике, ні кінця, ні краю
тобі не видно.
Поросло ти густо,
мов діброва золота –
літа мої молодії на тобі втрачу,
від неба до неба жатиму.

Колосся стинаю,
до купи складаю,
в'яжу снопи ще й колючим дротом.
А волошки – до вінка:
хай весело ходить рука.
Перепел у полі кричить,

кривавий серп свистить,
хилиться жито,
сльозами вмите,
а йому краю не видно.

Жне, жне Харитя –
не меншає жита,
виростає тут таки нове,
ще вище за старе,
та й швидко так, аж за хмарами реве,
земля тріскає.
А зерна в колосі – блискітки злі, діамантові.
“Принесу вжинок матері,
зрадіють, постануть, розгонять хмари,
чорні примари,
буде в хаті світло, весело” – каже.

Жне Харитя, жне жито,
а воно стає з землі, мов умите.
Стебло товсте, як дубина,
росте не загине:
а зерна в колосі горять,
над полем дим, і над небом дим.
Не лякай мене, перепілочко, не лякай,
високо лети,
далеко ходи,
жати мені помагай.
Бо не зерна то – все черепа жовті:
на мене стукочуть,
до снопа не хочуть,
шкіряться зубами:
“Не бачить тобі, дівчинко Харите,
більше рідної мами.”

10.

Постав, лелеча мати ватру
на горі далекій
постав, лелечий батько на близькій
горить вогонь не згасає
під горою ходять хмари
табунами сивими
над горами дим і туман
у вогонь сопілки сиплються
та скрипки
ноги дерев'яні
волос кінський
очі в ряд
горять і співають, співають і горять
а попелом мурахи повзуть
на горі далекій

11.

(Харитя – батькові)

Виросло в лузі дві биліни:
одна зелена, як очі
ваші, батечку,
друга жовта, як промінь сонячний.
Живемо ми добре з мамою й весело,
як ви нам і наказували.
Як ви мені й казали:
слухайся матері своєї,
будь доброю донькою,
тоді Боженька на тебе погляне та
всміхнеться.
Я дуже стараюся.
Може він уже трохи вже усміхається,
бо на небі ні хмарини вже
днів сорок і два.
Живемо ми без вас добре,
за господою доглядаємо, хоч і
буває засумуємо за вами вдвох.
Але мамка мене втішають:
кажуть: тато теперка живуть у великій хаті –
стеля в ній висока–висока,
вікна великі–великі, як у церкві;
кругом хати ходить сонце,
в кожне вікно світить,
ніколи не заходить.

Ставок наш без вас змалів,
вода в ньому загусла,
і криниці лежать сопілками німими,
вода в них не грає.
І ми з мамою, що не вечір
збираємося по роботі та
про вас говоримо, згадуємо та
мріємо, як уже скоро будемо разом
у новій хаті з вами,
де стіни білі-білі,
та вікна світлі, наче водою налиті:
на порозі станемо, півниками розмальованому,
а ви нас зустрічаєте –
сидите в новій вишиванці на покутті,
і такі високі-високі,
наче явір красний восени.
Сидите, всміхаєтесь і зерно все
пересипаєте з пригорщі в пригорщу,
важке зерно, ваговите,
все мов кісточки точені стукотить,
чи дріб чималий,
бо ж ви в нас мисливець знакомитий.

Живемо ми добре,
хоч і трохи самотньо:
я мами слухаюся дуже, і за вами не сумую,
як ви й наказали, ну,
хіба тільки трішечки.
Матуся все про вас згадує, бо
зслабла днями, але не сильно, тож
не турбуйте ся: каже
завтра встану, жито бо нежате –
в поле треба йти
велику ниву дожинати, що по вас лишилась.
Я мамці допомагаю,
куліш варю,
воду з криниці ношу,
правда все солону, але мати мене не лають,
тільки дивляться вбік.
Але я стараюся.
Я навчуся скоро і буду як ви та мама.
Русалок у ставку я більше нне боюся, як
ви мене вчили, та й ставок тепер уже не той –
денце йому видать,
і річка наша змаліла.

Живемо ми добре і все чекаємо,
коли ви нас до себе покличете
у велику світлу хату,
що висока, як церква, що
з неї весь світ видать.
На тому хай Боженька вам посміхається
і хранить вас у руці своїй,
таточку, цілує вас
ваша Харитя
з мамою.

12.

Ой, летів перепел
та й серед поля впав.
Тріщить крилами райдужними,
хилиться од крику жито,
ламле важке колосся,
на землю тріскану золоте зерно просипає.
Ой, ти перепеличко,
не ламай мені жито,
не клюй мого личка
клювом залізним.
Мене матінка хвора вдома чекає,
їсти й пити не має,
з голоду помирає.
Ой ти, перепеле небесний,
не бери мене на крилята,
не неси в Пана Бога палати –

дай дожати великую ниву,
ще й маленьку.

В тебе кіхті залізний, пір'є райдужне,
німб на голові красно сяє,
сонце затемняє.
З твоєї пісні сильної буря піднімається,
жито жмутками топче, зерно вибиває.
Зерня в землю падає, наново виростає,
нива стоїть як була,
не дається мому серпові.
Ой ти, перепеле могутній, красивий,
поможи мені пожати цю ниву:
я тебе довіку годуватиму,
на хмарці канти співатиму,
перепеле мій.

В мене нива велика,
а Харитя дівчинка маленька,
не подужає.
Піднімай, перепеле, крила, мов серпи вогненні,
пожни мені жито зі мною,
буду я довіку з тобою.
Ставай, перепілко, до великої ниви:
на ній жито, мов дуби столітні,
зерня, мов жолуді:
та не жолуді все – черепи мертві,
сонцем білені, дощами поєні,
росою вмиті.
Ставай, перепеле, до великої ниви,
а я стану до маленької:
на ній жито м'яке та дрібне,
мов трава шовкова,
земля пухка, наче пір'ячко.
З землі пальчики ростуть дитячі,
нехрещені діти про котика співають,
дрімоту навівають.

Не тріщи, пташко моя, крилом,
не лякай мені мій сон.
Стежки польові заростуть –
не знайти мені зворотну путь.
Тут у полі лишатись довіку,
жито жати для Пана Чоловіка.
В нього очі чорні, німб залізний,
на пальцях – кігті діамантові.

Крилами, пташино, не стучи,
бо в житі дзвони дзвонять –
до шлюбу дівчинку Харитю ведуть.
Квітчають волошками,

серпанком тяжким накривають,
росу вранішню – сережками,
крові крапельку – коралями,
монистами мені черепи,
кільцем весільним – мотузочка.

Бери, перепеле мій,
книгу велику,
книгу небесну в Пана Бога,
читай мені молитов на відход.
Читай на шлюб Хариті маленькій,
бо не вижать мені жита вогненні.
Читай мені, перепел,
молитву темну,
в ніч загортай,
місяцем вінчай
дівчинку Харитю в полі.

Семен Петрович Голохвастов “П.П”

П.П

Учора на потьмареному небі
я колесо побачив і звізду.
Іх бін такий закоханий у тебе,
що слів, їй-богу, зразу не знайду.

П.П

Співає птічка пісню голосну
і від любові серце заміраєт.
Не можу спати, а якщо засну -
то сладкий сон щоразу проживаю.

І віжу: обнімаю, Проне, Вас,
кладу на губи цілування тресугубне
і серця Вашого бурхливий ватерпас
до мене говоріт і мене любіт.

І канареечка високої любові
мене зовьот, мов рицаря на подвиг,
прославити волненіє в крові
і розтрощити недругів позорних.

Посилка.

Чудєсная Прісцилло, серця Дамо!
На вдохновенні поетичні гами
штовхнули палікмахтера птахи.
І я пишу до Вас тепер стихи.

п.п

Був я бундючен, був я гоноров
і презирав і многое, і многих.
Бував я весел, і бував здоров -
але напала на мене Любов
і невмолимо стала до порога.

Я вже не той - мене змінила ти:
я став сумний і я почав боліти.
В мої Ви увірвалися мечти
і я щодня пишу до Вас листи
і посилаю пурпурові квіти.

Не зневажайте пристрасті цвіти -
вони зросли у глибині сердечній.
Як я хотів би з Вами бути на "ти"
і в мирний дом за правом увійти -
я ж Вас кохаю вірно й безконечно.

Посилка.

О Проне, посмотрите на мене!
Моря засохнуть, города зникають,
зів'яне младость, гроші пропадають,
хотя моя любов - не промине.

п.п

я Вам приньос канфетку в кулаці
і хитро гнутий бублічок із ятки.
Сьогодні будемо кататись по ріці
і ворковати, наче голуб'ятка.

Гудить і кашля пароходная труба,
качається на хвилях наша лодка:
яка солодка нижняя губа
і верхняя губа яка солодка!

Моя голубко, я Ваш голубець
на човнику межи води слизької!
О, не соромтеся, далеко Ваш отець
і не блудить під волнами рукою.

Посилка.

Пістрявенька бумажка шарудить
і шкабарчить карманная собачка.
Клянуся вечно, Проне, з Вами плить
словами твердими, які не ходять рачки.

п.п

я, Проне, Вас просіл би не грустить,
як це не личить молодій малжонці
і подождати, хай настане мить,
когда з гітарою ми станем під віконце,

щоб на м'якій Ви лежачи тахті
сльозу мучительно і сладко проливали,
коли зачну я кидати прості
слова до Вашої непуганої зали.

Розважить усеґда Семен готов
і серце нежное акордом розтривожить:
не може девушка прожити без цвітов
і без стихов прожить она не может.

Посилка.

Дзвени, моя баска віолончель!
Історгни плач із юного сердечка.
Лети, ідеже спить Прокопа дочка,
аби їй уші лобизнула трель.

п.п

Мені, будь ласка, не морочте
один Ви голову момент:
пождіть, нехай поет настрочить
нерукотворний монумент.

Я ж не для себе тут стараюсь,
ошибки роблю раз у раз -
щоб Вас увічнити, мій раю,
у цей непідходящий час.

Січас я, девушка, затисну
в обійми пристрасні оп'ять,
що з Вас сльоза щаслива бризне -
стишок дозвольте дописать.

Посилка.

Я вже кінчаю вдохновенно
і знову з Вами, де і був.
Не треба дутись на Семена,
неначе Проню він забув.

п.п

Письмо до Вас пишу сьогодні я,
бо вчора Ви мені порвали жилу,
тому прошу простіть мене,
що нині я прийти не маю сили.

Серед обітелі щасливого життя,
пока ми з папіньюю мирно говорили,
в болючім недержанні почуття
Ви каблуком Семена придушили

і змусили мене сказати вещь
правдивого не варту джентольмена.

Я прошу більше не калічить мене.
Я не хотів би знов пугати тещ.

Посилка.

Причина ета вийти погуляти
не дозволяє день мені оден.
Безумен од любові. Закрит у хаті.
Каблучкою прохромлений Семен.

П.П

В пучині потопаючи тоски
моя душа здригається востанне.
Сиджу тепер і штопаю носки
я на любові руйновищі печальнім.

Кораблік мій кохання залатой!
Слезу тяжку роняючи на чолку,
я сам один у комнаті пустой
і пальці мені коле ржава голка.

І це - нагорода за мою любов?
Ви жлобському повірили наклепу?
Ваш папінька мене розбив у кров
і ледве не загнав мене до склепа.

Тобі я нікогда писать не буду.
Пускай твоє забудеться ім'я!
Хай пропаде Прокопова сім'я
за мій позор, якого не забуду.

Посилка.

Жестокая! Я чув ваш звонкий сміх,
як на Поділ котився колобками,
і розірвав прочутований стих
оцими-от кривавими руками.

П.П

Стояла ти і чухала в потилиці,
й мені обидні вещи говорила.
Я, больше, дорогая, не прийду
ні пішки, ні в кареті, ні на милицях.

Холод

1.

Холодно.
Холодно мені.
Як мені холодно.

Такі морози, що
всередині

вся моя
брехня -

замерзає
та розширюється при замерзанні.
І мені холодно.

Холодно, що б я не вдягнув.
Дві куртки пухові, два светри,
сорочки, числом три,
на шиї шарф, на руках
лижні рукавиці,
в які запхано ще одні, в'язані, тонші, але
також подвійні.
І все одно.

Мені тісно й важко під
такою купою одягу. Але не
тепло.

Холодно мені.
Холодно як.
Як мені холодно.

А брехня замерзає все
глибше і глибше і глибше і глибше -
уявити не міг, що в мені стільки
жовтої брехні, хоча
це й байдуже, на це
плювають
з високого шпиля,
такого високого, що слина
замерзне в польоті ще на середині
дороги до землі, закутаної в асфальт.

Замерзне в польоті - і розшириться.
Може й мені б облитися
смолою?

2.

Я
вважаю
себе поетом можете сперечатися
на ваші погляди мені нехудожньо
плювати - слово
яке вживалось
уже тож
треба було би його замінити еквівалентом.

Як той
що коли йому казали

що пише нездарливо
переставляв коми і бадьоро питав
чи стало значно краще.

Це
нехудожній твір я сказав би
що це й зовсім не твір
але як же ти ся
здихаєш.

Якби пись
мо мо
гло во
лати на весь го
лос я би пи
сав ли
ше ви
гуки й су
цільне “aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa”

Це все дурня.
Дурня це все.
Холодно мені.

Ніякі слова не
відганяють морозу.
Я стою тут стовпом
і - з
тугою дивлюсь на
оспини люків, що оточили мене
і парують що є сили, жарко, пекельно і
мертвороджений вітер
рве та смикає
пасма пари,
роблячи мороз
іще мерзотнішим.

Ліг би тут
зараз просто на
тротуарі під ноги перехожих
пихато чи весело вбраних у гроші -
лягти б мені
(як це роблять)
щогою на самим же
запльований асфальт, розкинути
руки і грітисягрітисягрітися...

3.
- олодно мені -
- олодно -
- ені холодно -

- к мені холодно -
- к же мені холодно -
- кий же холод, сучий холод -
- робирає до кісток -

Як я казав колись
“я би
вірив у Бога, але
в мене
ноги болять”.

Це вирішує деякі
проблеми
коли замість займатися всякою
дуристиком намагаєшся не
замерзнути за вісім годин.
Виходить погано.
Але
коли
хапаєш дрижаки
менше переймаєшся тим що
от-от захлинешся у власній брехні.

Я брехав би що тепло але не допомагає.
Принаймні це було б доцільно, хоч
і не ехвективно.
Чого б мені брехати що
вірю -
все одно холодно.

- олод правдивий -
- ле від того не лекше -
- накше я би кривився від цих недолугих ряд -
- ене до правди можна тільки примус - - кий же сучий хо -

Я не вірю в бога.
Я вірю в холод.

Я не вірю в
добро любов щастя талан слово
правду віру біль ніжність діти
батьки чесноти совість відплату
рай пекло науку мистецтво поезію
україну минуле майбутнє почуття
думки час простір честь христа
зорі гідність родину відвертість

У холод я вірю, так.
У холод і дим цигарки.

Так, у холод я вірю.

У силу, хіть і голод, так.
Бо вони
правдиві як смерть.

Так.

4.

Цей світ простий
як репаний
горщик.

Ви, люди,
напевне з цим не погодитесь.
Але чи належу я до людей?

Людям тепло.
Мені холодно.
Мені завжди холодно,
навіть влітку, бо я знаю, яке
воно минуще. Віхола не за горою.
Люди біжать по морозу в легких костюмчиках
у плащах, які вітер пробиває наскрізь,
одна жаба днями пройшла повз мене
у шортах - у шортах! - і це
наприкінці січня?!...

Людям тепло.
Звичайно, вони кутаються
ховають носа в символічний шарфик,
стискають колінця, що вилізли на мороз
з-під міні спідниці. Ці знаки мені
близькі й помітні. Але
їм не холодно,
навіть
якщо вони чують навпаки.

Я, може, насправді - ящірка?

Вони просто грають у холод.
Як граються вони у пасочки зі смертю.
Мене ж цей холод колись уб'є.
Я знаю.

5.

Я молився б на холод,
але це все одно що
молитися смерті.
Безглуздо молитись.

Що я можу
тільки ненавидіти, бо

це дає безвихідну силу
ненавидіти себе і числа
на табло годинника.

У 8

годинах роботи 480 хвилин
у 480 хвилинах 28 800 секунд,
і кожну треба відчекати на морозі.

Як можна
молитись на 480 хвилин?
Хоча, коли від холоду
репає шкіра на руках,
хоч і вдягнених у дві рукавички,
коли брови
починає ломити від холоду,
коли від холоду макітриться у голові
та мозок,
що неповільно
перетворюється на субпродукти
починає кіксувати і кулаки спухають
до розмірів самосвала, а в печері рота
виникають
голоси -

молитимешся
і лаятимешся
однаково без
сило й безна
дійно бо хол
однохолодно
холоднохоло
днохолодних

6.

Що ж, я, звісно, людина.
Казати, що ні, було би
неправдою, давайте хоч раз у житті
заради хохми будемо
правдивими.

Можливо,
не така щаслива. Можливо.
І не така добра, як ви, жаби.
І не така чесна й весела і правильна.
Це ви знаєте, як треба жити.

Жаби.

Вас би, жаби,
на моє місце,

так у вас би
жопа в кулачок скрутилась.

Я не кажу, що я оригінальний.
Велика, теж мені, справа.
Просто мені холодно.
І сумно до істерики.

Не дай боже
щоб радіо заграло зараз
щось із того, що мене
зриває з катушок.
“Переверни сторінку” Боба Сігера.
“Це тільки сором - от і все” Генезиса.
“Я стежитиму” Стінга.
Щось Dire Straits.
“Сумую” Всього, крім дівчатка.

Заплакав,
мабуть би на вулиці
просто, з ненавистю дивлячись на
перехожих у відповідь, якби ж то
погляд мій палив, чи кидав кулі...
Рюмсало ти, рюмсало.

“Намотуючи соплі на кардан” -
як то хрипів москаль.
Якого я не люблю.

Вас,
жаби,
я напалмом би палив.
І руки грів, коли б горіло ваше м'ясо.
Я не кажу, що я не жорстокий.
Не кажу не сентиментальний.
Мав би я владу...

Добре, що я на холоді,
як мертвяк у трупарні,
тут, серед жаб, що весело стрибають
тротуарами, тут, на холоді, де
зрушити не можу, а
то би
біг
розсипаючи торохкотливі сльози
туди де повії жебраки та поети

7.
“В поезії
повинен бути біль” -
казала жаба що писала

вітрі, а ні пшик ні бздик...

а Х тобі

10.

“Гей, ти!” -

співає Рожевий Флойд
о другій ранку на вулиці
порожній нарешті від людського ге.
“Гей, ти, на холоді!”

Маню, це ж про нас з тобов.

Треба бути сліпим, щоб співати.
Треба бути
незрячим і вірити, що
настане розгрішення і знято
буде весь біль і всю муку
і покладено печатку
на лоба

Покладено зараз
не потім, не так
як Ісус набрехав

А негайно.
Треба бути сліпим.
Кобзарі ще співають,
а зрячі стають до роботи,
яка робить безплідним і ницим.

Кажіть мені про дух.
Якби без нього не
проіснувати
як без повітря та жрачки, тоді
я би
повірив.

Туфта це все.
Туфта й полова.

Я пишу, бо коли пишу
не думаю. Я не
хочу думать.
Я хочу не думать, щоб мені більше
не було холодно. Якби я не мерз тут на вулиці
під небом, на якому жодної зірки, то
кинувся би писати довжелезну
книгу, писати з такою силою,
щоб мозок через вуха
вичавило і нічим

було більше
думати.

І назвав
би ту книгу
не "Світло".
Що мені світло -
яка дурня.
Зідрав би з землі атмосферу,
щоби замерзли океани
на правдивий лід.
І висік би на тих сторінках
тую книгу, і назвав би її єдиним словом
яке ще не з'їла жовта брехня
назвав би ту книгу -
ХОЛОД

Юда

І Юда сіль розсипавши по столу
узяв той хліба зболений шматок
і вийшов геть і ніч така вже тепла
така вже зоряна була остання ніч
і йшов гнівливо машучи рукою
і згадував той тон і ті слова
не чуючи спішить він мимоволі
і підтюпцем між стінами біжить
де пише місяць кола глинобитні
сміють дівчата плачуться жінки
і мудрі висохлі на мумії бербери
сидять у затінку покурюють кальян

в таких містах щовечора богами
повітря заклокотоєно кружля летючий храм
і янголи метуть крилом пилюку
проходячи майданом де базар
утихомирився і де лежать верблюди
і нитку шляху довгого жують

І Юда йшов до варті на воротах
і підгиналися колін смагляві труби
він чув у серці чорну правоту
що розгортається і на хвості мов кобра
блакитнооко дивиться йому
в душі смітник загиджений війною

Вже прохолода впала на краї
що посідав народ богоборливий
дзвеніли цитри вікна у вогнях
в палаці царському гуляли пили і співали
не згадували Йвана Косманя
що їм в царя пророчив хмаровидло

і все плескав на люди із долонь

Іуда став посеред площі. Ватра
в його пустій диміла голові
і поглядала неухважно варта
як жид стоїть і чуває колтун
немов стоять йому нема де й ніде
неначе згадував куди подівся час
куди піски пустелі аравійські
ковтнули душу й серце і любов

Ворожо брязнули щити в провулку темнім
то римляни дозором надійшли
здригнувся Юда чуючи хвилину
яка все вирішить і повернувся геть
іти назад до вчителя упасти
тому до ніг він вимив і йому
і криком несподіваним кричати
що він не буде більше не хотів
що то неправда ні о ні неправда
якій немає місця на землі
що хоче він в Єрусалим небесний
ввійти вратами що дзвенять як лід
із кристалю й рубіну та нефриту
що хоче пожильцем у небеса
піднятися на чистій на хмарині
і крила виростить... "О так, мені крильцят
в житті не вистачає і по смерті -
сказав він гірко. Звідки гіркота
та плинула й до серця підступала
не мав він гадки. наче у пісках
стояв він в натовпі гулящего народу
він озирнувся - площі не було
довкола вулиця шуміла та штовхалась
і перехожий мирно батькував
їуду що постав мов соляниця

він озирнувся в очах червона криця
горіла він лякаючись себе
пішов повільно між веселі люди
туди де засідав синедріон
немов у кулі паперовій жовті оси

і він ішов водитель катастроф
поклопотатися за вчителя за бога
і в голові нехитрий урожай
думок збирав тривожних і потертих
і кулака схвильовано стискав
роздумуючи про важливу справу зради
Аж раптом тепле щось помітив в кулаці.

Підніс він руку ліву до очей
і в світлі мерехтливім смолоскипів
побачив хліба шмат зім'ятий м'ято
і з криком кинув його в пил немов
змію отруйну що звернула жало
та укусила просто межі губ
його у горло чорне і порожне
де слово боже зроду не було.
І притоптав той шмат проклятий юда
і довго так на ньому танцював
і притануьовавував аж люди чужувались
у зачудованнім мовчанні п'яним він
жидівському народу видавався.

А він завмер і так би і стояв,
коли би вершник батогом не потягнув
зігнавши того юду на узбіччя
за стіну він схопився обома
руками і згадалися, невчасно
для справи злої, безневинні дні
щасливі мандри морем Гілеадським
де ніжним лоном береги лягли
де риби підпливали слухать Слово
і де з небес зіходили птахи

щасливий час, о Юдо одинокий!
Щаслива згадка зашморгом тобі
на горлі висне і борлак ламає
“стискає горло зраднику любов” -
так певно скажеш ти учителю, промовив
він хрипко і побачив свою тінь
яка хилялася від ніг у чорну прірву
себе побачив в мертвій глибині

бридке лице несло печать звірину
печальну невинправдливу печать
і він собі печально в очі глянув -
та не було очей а пара срібняків
і з жаху нутрощі у нього обірвались
і прутень зморщився обрізаний стручок
манером звичним для жида “Навіщо...”
спитав себе він хрипко і потяг
спилюженим майданом збиті ноги
чвалаючи у поножах чавунних

і чув як у душі останнє мре
і жалить у п'яту зубок вогненний
і легко він до неба посміхнувсь
незрушного немов осліпле з горя
у більмах хмар важке камінне око
і рушив тридцять срібних зароблять.

Гелла

1.

Море
вже знає мене. Коли гупої ночі
я з'являюся на березі,
воно, невсипуще,
здрігається
і щодуху тікає від мене, лишаючи чорних рибок
на чорному піску.

Ви, звичайно, скажете,
що то не
море, а океан.
Чи мені турбуватися такими дрібницями?
Хоча, і правда непогано, що будинки
купчаться так далеко
від
місця сутички землі й води.
Іншими словами, то дійсно є добре,
що купи ся громадять
так неблизько до
місця двобою піску та сльози.

Інакше чесних міщан
щоночі будило б моє виття,
коли в небі,
загидженому рожевими міськими хмарами,
знову не можу
добачити
Гелли.
Моєї Гелли не
бачу я знову,
ніяк не знайду, і відчуваю
від того деяку незручність.

Не подумайте, що я істерик.
Що рівноцінно мовити: вважайте мене не істериком.
Це зовсім
не те, що сказати:
прошу вважати мене комуністом.

Зараз вам од мене стане гидко.
Але від мене й так гидко усім аборигенам,
тож це не страшно.
Я все-таки скажу:
нехай би вважали мене
й комунякою.
Але заочно.
Нехай би вважали -
тільки б

Гелла моя відгукнулась
хоч раз до
вигнанця, через сухі та чорні
прізви Чумацького шляху...

2.

По коліна
зайшов я до сльози.
Сльоза колотила хвилями,
і рвала останні промені
зірок, що лягали на збурену воду.
Ні, сьогодні мені
не добачити в мапі солоній,
мов серце, на мапі хисткій зодіаку -
Геллу чарівну мою.

Не добачити, видно, й сьогодні.

Яким же чужим почуває себе моє тіло
на цім камені,
ім'я котрому
Земля...
Будь-хто вказав би, як шелестять саргасси
в потоках підводних,
як риби скрегочуть зубами -
ні, мабуть, то все-таки я -
як гордо зростають коралі й перлини у мушлях...
Будь-хто сердито тицьнув би
пальцем: осьде життя,

його стільки багацько,
що ложка у ньому стирчить.
І дельфіни свистять вдалині,
і носами - у теплих квартирах - пенсійники...
Потяг звично гримить,
і машини летять Окружною...

А я ж, як став по коліна
в сльозі - так і завмер, тримаючи на руках
тіло атланта-потопельника,
все в золотих ковтках та латах
з оріхалку.
Тіло, яке
сльозою
викинуло на берег,
і яке запізно пустити назад...

3.

Як байдужо лежить
цей воїн

із золотої триреми атлантів...
І який він чужий тобі, друже.
Во сто крат я
мертвіший за мертвого тут
серед вас.

Я смішний і безглуздий зі своїми молитвами до невідомої Гелли,
наче той, хто у день всенародного свята
змушений так само
працювати, бо
інакше
не підпре своє хистке тіло
й воно розвалиться,
як вітер та море валяють
рибацькі халупи,
ганяючи сіті,
змотані в клубки гачастих перекотиполів,
ганяючи сіті по пустельному берегу.

Як байдужо співаю
ваші радощі й ваше кохання,
ненаситний, мов атлант
із прохромленими грудями, якого вода
носила неоплаканого
стільки віків,
що з нього стала
тараня...

Шлюб у Сузах

Мені немає музи, до якої
би ся звернув бундючно попервах,
того на виправдання, що я тут накоїв.
Тому, чительнику, з великим непокоєм
звертаюся до милих бідолах,
які знайдуть серед моїх бомаг
сей папірець, напевне віртуальний.

Ім"ям пошани гідного Христа
оборонивши занечищені уста,
заправимо історію моральну,
в якій немає ні хвоста ні голови -
хіба лише середина сердита.
То слухайте будь ласка, бітте-дрітте,
що настогнав я тут і наревів.

...так от і каже, в день совітської армії
цар олександр пилипович, який
мені в зубах нав"яз уже по правді
наблизився до суз і сузи взяв.
не для того звичайно щоб покласти
собі в кишеню, а з великим умислом

зібрати землі (як то роблять москалі
якщо їх вчасно нато не зупинить).

Отож узяв - і в місті тому сів
у замку на горі, що збудували
для себе - не для нього - добрі пси
чи перси, що у краї тому жили
у ті часи не знаючи про рим
про перший другий третій і по тому

Сидів він там недовго, молодець.
зимовий час сказати неминучо
у землях тих приемле пора
якщо іранський клімат в давній термін
не помінявся . Мальчик олександр
дивився із вікна на тоте місто,
що притулилося до пагорба й по нім
повзло нагору від ріки або від річки
неначе ниций колінкує селянин
до пана несучи свої потреби
та клопоти. Він правив там закон
своїм мечем із бронзи бо інакше
його покійний батько не навчив.

Чого злостивиться мені, спитати впору?
Я б радше українців повергав
у прах і пикою возив би по сторінці
по літописній, кажучи: Диви!
Диви та вчись, сопливе й недулоге.
Коли ви повзали як мавпи по лісах
сей пан горів і певно ще димився...

IV. ВЕРЛІБРИ

*****

Тема №1.2: (friend - land)

Гріхопадіння
відбулося
у два роки два місяці
на цей раз.

Або його репетиція
бо які єви в
такому віці.

Річ не в тому
зламана рука
земля, тверда як

залізна плита
удар, як невідомо за що
образа
це початок пам*яти.

Та ще спогад,
якою близькою була та земля
сира та смачно запахує
і кожен рівчак на вулиці,
вимитий зливою
скельце, вмонтоване в ґрунт
через яке видно
зелений мох, що
проріс під ним, як
у теплиці.

Навіть якщо не
зважати на
біблійні зазіхання -
все-таки ближче, ніж
сірі силікатні кити, що
пливуть, нібито не торкаючись
поверхні Виноградника.

Бо не можна ж вивчити
конфігурацію
асфальту,
поки його не розтріскає й не
покорчить коріння,
яке пробиває собі дорогу
гнівне в терпінні
дорогу
через густий натовп Бандар-Логів.

*****

Тема №1.6: (create - candle)

випалив би літери
та збудував
слово
на зразок телемської обителі або що тощо
але його неодмінно
вставлять у
рішення суду про
кару на горло

збудував би вітрильник
що казати який
онде вже черга збирається конкістадори
з порожніми валізами
у хрестах і з
подихом повним віспи

писав би музику
винаходив машини
учив дітей
подорожував би
та

поставив натомість
вулика
зібрав воску
безневинна й угодна справа
не те що стати
майстром робити точильні камені на яких гостритимуть
товариша

гарні вийшли свічки
перекидати у кров
на прокляття
івану мазепі

*****

Тема №1.9: (king - wool)

садовили короля на
мішок вовни
але з тої пори вона чи
не стала
гречаною

що робити
як той каже

не підкладати ж
під сідниці Величності
рулон поліестеру
телевізор "Соні"
чи автомат Калашнікова

залишати
вінценосну персону стояти
не дозволяє протокол а
посадовити нема на що
з тої пори, як
вівці перестали бути
людожерами

один одного звісно
їдять, але
сісти відкрито на шию
законом не дозволено
хоча б уже добре

і так то підмостять
то висмикнуть
у вільному волевиявленні 1

*****

Тема №1.10: (boy - late)

запізно висідати з
вагона
попереду робота позаду
здоровий сон і
12 годин одержимих ігор
на уявні гроші
що залишають так само
виснаженим як і реальн

і запізно та холодно
вже переїхали
Велику Окружну
(чи аналог її)
по зав'язку забиту
автоми бо всі
порядні люди
повертають додому

і 8 годин
нічної зміни
попереду позаду
ж аналог Сахари
де стрілки годинника
розходяться сходяться
як бедуїн, що
навкулачки б'ється
з жидовином за
несправедливо розділений пісок

і нічого не видно
що робиться довкола

хоч і відомо
що кожну секунду
народжується 80 тисяч дітей
та ніяк не добачити
пацан чи теличка

*****

Тема №1.11: (water - gluttony)

землі наші святі
не приймають більше тіл
ущерть переповнені
зобезпліднілі
кістки стирчать із них

на заміну деревам що
наголо було вирубано
на домовини

навіть тих упокоєних
що вдалося
ушпилити в ґрунт
витискає назовні
та ходять вони між тими
чия черга не дійшла
розпухлі незграбні й байдужі

а ночами
чоловіки й жінки
стискаються в обіймах до
хрусту в кістках
і з відчайдушною ніжністю
(так би мовити)
шепочуть усі про одне

що нібито
їхні сльози
течуть і збираються
десь там далеко
в море -

грішне
всіма смертними
гріхами
убивче богохульне
гордовите переступне
перелюбне
а головне

ненаситне

*****

Тема №1.19: (cricket - run)

ми домовилися
погуляти в парку під деревами
де тонко пахнуть рожеві
трубчасті квіти, але
нас налякали
цикади

цикади, вони
були наче
стодванадцять тисяч поетів
що взялися
заримувати кожну літеру
своїх діалогів

од альфи до омеги

і кожному було
вручено по
державній премії та
вигнано за ворота в
повній відповідності з
приписами батька філософії -

науки
що також є любов

але до мудрості

*****

Тема №1.22: (glass-profane)

дедалі ясніше
відчуваю
як вуглець у сполуках
мого тіла міняється на
кремнійорганіку як
у тому фантастичному романі
про злочинних учених на
службі капіталу

але
термінатора з
мозком розміру дрозофіли
все одно
не виходить

що виходить це
тільки долоні поступово
прозорішають
як у дитини
що просвічується
під сонцем

тільки очі скляніють і
думки торохкотять
у коробці

в моєму віці
віруючі зневірюються
атеїсти йдуть у дацан
слюсарі беруться за перо
художники
за сокиру
один я
нічого не роблю

ніби чекаю
коли впаде
останній промінь
та все залле й осяє
впаде крізь вікно в
тераріум
мене

*****

Тема №1.23: (neck-hand)

шия болить
невідомо з якої причини
пішов до лікаря
сказали треба робить операцію
невідомо яку чому й навіщо
але треба виставити
коньяк

звідки взятись
якби було за що то
сам би випив
а так пішов не помру ж
бозна від чого
все життя не врятуєш
записався до
екстрасенса
каже все знаю все бачу
позолоти ручку красивий
плюнув у руку
пішов хворий але
сердитий

і болить якось
не весь час
ніби
народився
з третьою рукою
що на спині вискочила
пальці на потилиці

ампутували вчасно
але бач
фантомні болі
і досі

*****

Тема №1.23: (neck - hand)

Жінки
у джинсах і
з метеликовими крильцями.

Чоловіки
в мідних касках із
гребенем і
сандалях.

Поети в оксамитових онучах.

Ой не вписатися мені в
цей натовп
скільки не пиши.
Ой, ох.

Рука, що виразно лягає
на потилицю та
ся стискає,
нікуди не ведучи й
не фіксуючи.
Рука, почуття.

Ніби за певних умов
можна зняти відбитки
пальців, що витравили
канавки на шкірі,
візерунки мікросхем. Ох.

Якщо піти у травмопункт,
ще би вдалось
отримати офіційний
документ із печаткою,
де перелічено синці
та ін. крововиливи в
безпосередній близькості до
мозку.

Заснути б
і забути все; вже задрімав
та привиділась Антологія
укр. поезії за 300 років,
видана у 2291ому,
і прокинувся
у крижаному поту.

Якби ж у тім
знайшлася політ. алегорія,
ну ніби пише Дехто Ренський
про всюдисущі мацаки
тисячоруких восьминогів,
але.

Ні алегорій, ні комашок,

ні онуч, а тільки
тісно тисне
душно давить -

і Пешкови кривавії в очах...

*****

На башті опівніч
під баштою -
перша година ночі
хвилі біжать
крізь
довгораменний безкрай

на камені два чумаки
черпають із чорного моря
сіль
та важке цебро
тільки холодне світло чіпляє

місяць пливе угорі
і два - ні, три - коливають унизу
одне в шумовинні
і два у цебрі

чумаки зазирають
чи набралось солі
і срібло розлущується
пірнаючи в зіницю
дроблячись
у кривих дзеркалах нігтів
та стиснених устах

що наче ворота церков
запечатаних Іосафатом

розгорнені віяла хмар
не потьмарюють срібного
дукача на
чорному шнурі але
постаті
мигтять

зникають на мить

і знову постають
утираючи рукавом очі
вологим і блискучим

*****

цикади бігали табунами по

струнах
рояля, що
всі були
одної довжини

тон штов-
хав пів-
тон на чверть-
тон

обертон чіпляв сухими
ніжками за
ту гідро ти

а ж в і д т о в к о т н е ч і в п а л а
кришка

молоточки забили й застрибали наче
гулі-
вер
бив
дуб-
цями по клавішах
граючи

гавот у правій руці й
гопак у лівій

доки не лишилась одна
велика цикада, що
гойда-
лася на о-

бірваній струні, як
вагadlo над коло-
дя-
зем

*****

ми сиділи
склавши ноги по-турецьки
на витоптаній глині
під, скажімо, ну
магноліями й
розмовляли

губи мої
ворушилися як ворушилися
і твої губи, але
слів не було
чутно

за жерстяним громом цикад

я говорив а
ти кивала а
потім ти та я, а-
ле зрозуміло не було на
знак чого

бо чи не
перейшов хто з нас
непомічено в шумі на
болгарську, скажімо
тож...

нашу площадку
щонехвилини
проминало сонце, зіходячи по
сходінках семи небес, то як
дореміфасольлясі, то
сілясольфамірето -
ніби хто

зловивши коника у траві
склав долоні коробкою
і він кружляє лоскотно всередині
то нижньою то
по верхній

і сюркоче

*****

коструля на картоплю
вона ж коструля
на каву
по черзі
в залежності

у вдалі дні до шостої
варену
для економії часу
у погані
до шіснацятої
для грошей

по роботі
ввалився на кухню:
на плиті
рідина прозора що
нічим уже
не нагадує
де плаває одинокий

тарган-потопельник

спершу вийняти
а потім налити чи
налить
а вже потім

налив

*****

цей вірш
ніколи не буде написано
тому що
третину часу хома проспав
третину прогаяв на розі
а решту програв у
магічні ігри обкидаючи
метеорними дощами
вурдалаків із
Чорного Лісу

тому що
ПеПе й ПеКа
три години пробалакали про
чергове бомбардування Іраку Штатами
нечасто трапляється
поговорити ж а
тому важливіше
за черговий халтурний
текст

тому що було весело
тому що було
сумно
бо ніяк не було й не
хотілося ніц робити
бо зловив нарешті хто співає
“Чорний Оксамит” і захотілося
так писати а це найвірніший
стопор

тому що почав
пригадувати
розідрав усі виразки в
пам'яті та почав перепису-
вати минуле в ідилічну казку
бо ніяк відновити не міг
кого в середньовіччі з
композиторів називали
схоже на таривердієв

тому що
хто не хоче працювати
причину знайде
тому що дурбелік і муфлон
як виявляється
тому й тому
не буде написаний цей
вірш.
А жаль.
Вийшло би непогано.

*****

Кицька вляглася на
теплій на канапі в кутку.
Хвіст її ліниво посмикується,
лапа грає сторінками книжки з картинками,
до яких їй байдуже.

А полем,
засіяним кривавими унціалами,
чорними кістками слів,
погризених черленими лисицями,
волочаться орди номадів під
золотом вишитим прапором,
там піднімають
свіжовиїдені черепа
на здраво смертеробів...

Блудослов Гориславич
охнув посеред гнівної промови
й рада князів презирнулася, коли
одступник схопився
рукою за серце:
Значить неправда.
Кіготь,
що знічев'я пронизав його
сторінку
ввірвався в Сад,
і вдарив пісню в аорту.

Тут,
запізно
задзвеніла чашка на кухні,
потягнувши кицю за голод.
Вона зіскочила з канапи,
війнувши хвостом по веєру аркушів,
і залишила розхитані народи
в повній розгубленості,
ніби 13 обивателів
села Глевака.

*****

дивовижно
яка я чиста істота
що людиною май
же не назвати
чиста не кажучи
взірцева чи
морально-етична -

так що ковток
димув в легенях
чи не все що єднає з
життям і слова що
котяться з язика наче
пісок із розбитого
годинника

*****

приїхав на роботу зарано й
зайшов погрітись у
книгарню

між відділом любовних романів,
які читають лише жінки,
й відділом театру,
де повно п'єс, яких
ніхто не читає,
на підлозі
сиділа дівчина й гортала

романси та драма,
між ними звичайно знаходиться поезія

вони займали
перші чотири літери алфавіту,
хіпарка на підлозі
та рюкзак

тож до 10
разів виданого Бодлера
та 20 разів перевиданого Данте
було не дістатись і
я почав зі
100кратно переперекладеного
Райнера Марії,
та інших, що
психіатричні негаразди
вирішують засобами рими й катрена

на "Ш"
в "Біб-ці класики"

мушиними голівками
на газетному папері
розпинався пацан:

“Яка чарівна - Смерть
і Сон, її близнюк!”

пацан,
його, звичайно, звали
Персібіші
і безсумнівний
кандидат на медкарету

але настало тікати і до “Я”
не дійшло -
і 8 годин не було ні
сну ні смерти а
тільки холодно і
дим у грудях

*****

випалив цигарку й
жодної насолоди запалив
ще одну і знову
ніякої
ліг встав
ліг сів встав

зварив каву намазав хліб маслом і
залишив на столі тарганам
цигарки закінчились
вийшов купив без особ-
ливого бажання
написав віршик і
стало гидко

взяв книжки в біб-ці
розумні до 2ї сторінки й
дурні з початку до кінця але
з неохотою

так сяк абияк
пропрацював тиждень
пробив байдики на вихідні
знайшов риму
і скривився
послухав музику і заснув

одне око в телевізор
друге в вікно
навіть піти морду

кому набить
не тягне
випив гикнув закусив
гикнув випив відлив
позіхнув випив

взявся за віршика
але знову стало
цигарку запалив
і що б ви думали

*****

усе звелось до
підсвистування вальпургієвій
ночі що переходить у
свято солідарності
з ким би не було:

з 1го боку на
столі молочне поросля
годоване жіночою
груддю:

з 2гого
знову спалили
хату в моринцях
чи як там його
та накатати гнівну оду
з гонораром за громадський дзвін:

з 1го
якою скотиною треба
бути щоб взагалі
писати щось крім
анонімок:

з іншого
знову ж таки
холодець із
дитячих ніжок:

з 1го боку
якщо історію забувають:

з другого
як же їй не
переповторюватися
якщо весь час
нагадують:

і так

світло вимкнеш
загорнешся окопаєшся й
насвистуєш і чутно
ніби   ворота
крейда   черкає

*****

я говорив а
ле ти не слухала а
ле я все 'дно говорив ні
бито мені не було ні
яково на
чебто півень співає до
сонця що сходить не
залежно від. а

бо тетерук я
кий чує тільки власний голос о
соружний йому й о
стогидлий що слов
о роз'їдає горлянку на
че склянка со
ляної кислоти ви
пита натщесерце. а

потім ти говорила а.

*****

на автобусній
зупинці
перед альтанкою із
синьої скляної цегли
міряючи відстань від
бичка ватри
до
бичка мальборо:

а колись? тут
було відділення зв'язку, де
ховалися від дощу снігу холоду негоди
й поганого настрою
чекаючи вісімдесят
п'ятого,
яке закрили років на
десять, а потім так нікому й
не віддали місце:

або хто сміється голосно
й половина вулиці
повертає голову, а
половина вдає ніби не
чує:

або, нарешті, просочитись
у натоптаний вагон і
їхати районами, де
вулиці перетікають одна в
одну, як строк
у в'язниці, накиданий
за недопокірнопорядну поведінку:

вул. 40річчя переходить у
б-р. 50річчя у
пр-т 60річчя вливається до
пл. вирішальної перемоги й маршрут закінчено
тупиком остаточного маразму -

і все це щоб
ускочити
приперти спиною двері
зашморгнути 10 ланцюжків
мов на нозі гулівера, й
мій? дім? моя? фортеця?:

фортеця, де
за вікном
будинки стрибають жабенятами
у став, зе дірки
мерехтять і
жодної хвилі

*****

розверзти би хавку
й розкотитися
віршилищем
ботанікогастрономічного характеру
про там розцвіла в пузі
червона калина
червонозоряна картина
червивозуба килина:

запустити аудиторію
та вдарити з динаміків на
300 мегават
щоб голови репнули
половину закопав
половину повісив
наставив довкола фанерних соловейків:

але варто почати як
одразу з'ясується що не
задоволено зацікавлення мас
у некрофільї
та метаметеорології:

так і виходить що
скільки восьминогу
бантики не в'яжи а на
коси русі мацаки не
перевиховати:

за голову схопився би
але скажуть що
наслідуєш:

так ні рипу ні скрипу
практикувавши рік за роком
останню щирість
лишились одні матюки
та й ті трьома
іноземними мовами
про що тут можна.:

і як
собачка
всезнаючий і всемогутий
почнеш а виходить анекдот
“повів яось чорт Христа в
луна-парк на колесі кататись...” - і
кинеш:

або подумаєш чого
ж так багато лягло в землю
що чорнозем роздувся й почорнів
як без формальдегіду
і повітря загазовано - і
зупинишся:

і
лишається неясним
що з собою робити
одрубати лівою рукою
праву відтоптати правою
ногою ліву зібрати зубами
кінцівки скласти в контейнер одгризти
язика влягтися на купу
зайвих деталей
мигнути що
можна вмикати прес
і вдосконалитись до
кубика желе
червоного з сірими прожилками клітин
які ще думають
але чи коли мислили?

*****

будь-яка
культура
має шанси
до ренесансу
за трьох умов:
наявності дешевого бухла попси й контрацептивів,
сказав ПП й отримав таргана

якщо
присутні тільки деякі з
трьох складових частин і чинників культури -
виникає романтизм і богоборчество,
продовжив Хворий Брат
вже доїжджаючи
будья ку-ку льтуру
можна ще вичавити з народу по краплі
однак ми надто волелюбні
а так багато давлено
щоби спромогтися на
біблійної напруги твори -
скільки не души
виходять чиряки,
додав Тато Маркс
та одібрав бомбовоз
самокрутка йшла за половину

але
що я занес би в
конституцію, ще й додаткова мультка,
сказав ПП
якого вже понесло,
будь-яка (українська) культура
має шанс бути (українською)
і цього не відняти й не
додати

*****

“з ясмину й черемхи
тіло твоє сотворили
до
світла й темряви
соколи два та
кетяги бузку в очах

діва за знаком
а тіло пекуче тавро
на серці моєму
в уста мої

пелюстками та

райдугами співаєш
ідучи степами, й
не гнеться ковила під тобою -”
і тут у двері задзвонило:

ти стояла
зібравши сумки в ліву
під пахвою листи й Вечірка з ящика
круж очей ненаведені тіні
та

струшувала з плеча
пальто, поспішаючи
бо мали бути гості

і хотів би розкотитися
як у високе середньовіччя
секстиною на 60 рим до слова
але
спромігся тільки на
прозове зднемнародження
та перебрати на себе пакунки

*****

накрошив стільки
словесних делікатесів, що
закортіло
показать, але нікому
тож прочитав їх
Катерині Вакулівні
10 років тому назад

що було помилкою
бо тоді освідчився
Наталі в коханні
в 10му класі
одружився й спро-
бував на тому зупинитись
але вже несло шкереберть

і весілля грали десь
на Чумацькому Шляху
в колоніях
Imperium Galacticum
Ukrainicum

схопився був за плейер
та на гріх пішли 80ті
роберт палмер біллі джоел

стів міллер джо кокер
іже з ними й під шумок у 1986
по аварії на 7ме листопада
Зоряний Флот України
стер з лица
московську область

лишивши заасфальтоване коло,
неушкоджених аборигенів і
воскрешеного
володимира ілліча з
суботнім брєвном
устромленим в аннал

по чому лишалося
тільки лягати спать

*****

А нащо, власне, “київ”
коли досить сказати - “місто”
бо хіба ж є інші
кажучи з досвіду.

Київ,
столиця решти світу.

Чи україна, ніби є що
крім.

От сонце просто сонце
місяць місяць; любов
любов, хоча тут можна
сперечатись, та не
між нами.

Це награно, хоча і
потойбічно, мовби
спілчанський секретар по
роботі з молоддю:

Секретарі, чи є ще.
‘Scuse me, - “спілка”?
Або робота???

Принаймні, хоча би
молодь є,
у чому впевненість...
розрада, може бути

Пасквіль

*“Це тільки **наш** екстра-клас.”*

(“Ван-Гог”)

я читав

погану-препогану книжку

українською мовою та радів

- можеш не пищати - не пиши, сказав ПК

- мурня, сказав я

- мурня, погодився ПК

книжка була

така погана-препогана, що за

вийняткове досягнення нобеля давати

- дві закінчені мертві книжки

краще 4х незавершених живих, і

12ти геніальних ненарождених, сказав я

- це щось дуже українське, сказав ПК

- занадто, погодився я

книжка вела про

страдницьку путь рідної землі

високу правильну духовність і

державні субси-

дії спілчанським письменникам

- а все москалі, сказав ПК

- кляті москалі, сказав я,

жиди слов'янського світу

і ми заговорили про

найбагатший у світі

духовний чорнозем, повний

живописного перегною

архітектурного гумусу

пісенного гуано та

словесного

навозу й забули

про погану-препогану

книжку

Реалії

ранок був рожевий як

паштет намазаний на хмари

з найчистішої

арнаутки

небесна пожежа

віддзеркалювала ся

у траві на газоні коло

зупинки вісімнадцятого навпроти

від біб-ки ім.Франка

бо росяно

така собі природна гра
у скляні перла

тролейбус був натоптаний
як банка ризької
тюльки
під кодовою назвою шпроти, де
рибинки покладено
так сяк абияк

голова
боліла
бо погода мінялася
тиск розумієте
тиск повітряного стовпа
яка тут робота під пресом
самі тобі перекури й обідні перерви

а надвечір
візьмеш ручку й
зошит пописати чогось
до столу не дійдеш
зачепишся за телевізор а
в небі вже чорно
як на великій канапі, по якій
розмазали відро
чорної ікри

і хочеться хіба
любові
або в ресторан
або почитати антикварну Вечірку
і в аут в аут

Гора вогню

1.

Гора вогню
нагромаджена блакитно
прозора й покрита льодовиками
фіалкових хмар - така безіменна,
ніби не я запалив її.

Бо ж без
її вогню, сказаного у
своєму механічному спокої,
я не вижив би.
Холод уловин убив би мене
не фігурально там яюсь,
позбавивши красивих і тонких думок
і почуттєвин.

Убив би мене
брутально й бюрократично чітко,
як скам'янілі нирки
наливають тіло сечею.
Стидно й антипоетично,
поки смердючий та отруєний
я б не впав
до човна без весел.

2.

“Мамо, де ми?” - питала хвора дитина.
“Ша, ша,” - колисала вона розпачливо
гарячий шматочок м'яса в руках.
“Ми в ямці, мамо?” - не вгавало мале.
“В ямці, сину, в ямці, -
ладна була вона
зашити
його ротика суворою ниткою. -
Тихше, а то вони почують і прийдуть за нами”.
“А коли ми вийдемо з ямки? - не вгавало
розпечене маля.

Вона ладна була
запхнути йому кляп до рота,
але їсти не було чого.
Вже третій день синок
тільки смоктав дулю -
м'якуш у ганчірці.

Хіба ж я
каркнула би слово тоді, сину мій, сину
сови безживно білі зіниці
спалили мене
але мовчки
мовчки
але
не зігріє мене вже тепер і
райська сковорода, прикладена до язика...

*****

Повітря засолилося холодними гілками вітру.
Порожній доробочий
ранок
примарно кликав,
нібито півні, які несподівано
вимерли,
не повідомивши нікого.
Ба ми навіть не встигли порадіти,
що встигли занести їх до
Червоної Книги.

Коли
я пішов на шум,
то виявив хвилі,
темні од гніву, привиди
яких котилися вулицями притопленої Атлантиди.
Мереживо рідкого арсену
було
жовте, зім'яте й вологе -
проміння купчилося морською соломою
уздовж прибою захмареного ранку.
Який же промінь переживе
вигнання свого бога?..

Нічна злива
вигубила півнів та
нагромадила сонячні очерети на
прибитому піску.
І ранок розгублено розивлявся
на свої бездіяльні руки,
вихолоджені солоним вітром океану,
якого не назвати
ні Великим,
ні тим більше - Тихим.
Із птахів
вижили тільки чайки,
що били крилами проти вітру та
бігли щодуху вперед, щоби
втриматись на одному місті.

П'яний од солі та диму
я повернувся спиною до хвиль:

вологим піском
од води тягнулися ланцюжки слідів.
Невиразні, мов ящірки,
всі вони йшли
у глибину чужих земель.
Жодний ланцюг не
повертався до моря.
Навіть мої сліди
вивернулися навспак, наче
прийшов я сюди, ступаючи спиною вперед,
ногами, вивернутими в колінах, як
у чорногуза.
Навіть мої сліди
не поверталися до моря,
над якими чайки били крилами проти вітру.

Вітер солоними руками
виштовхав мене до панелі,

де сліпими вікнами
на хвилі арсену
дивилося
кафе "Хвиля".
Розгублений гурман на вивісці
тримав у руці стрілу із шматками м'яса.
"Шишка боб" - безглуздо
сповіщав напис нерівними літерами.

"Хвиля",
викинута на берег, стояла першою
серед кам'яних лестригонів,
і на лобі в неї
було сумно виписано зморшувате:
SEA FOOD...
Сіль
витиснуло з моїх легенів,
у яких залишився тільки дим,
дим сміливої та живлющої отрути.
Тому треба було повертатися

в дерев'яне яйце,
відкладене динозавром в таку
непід'ємну давнину,
що воно скам'яніло, ставши ящіркам єдиним
овальним світом,
який хоча й круглий,
але не так, як ви думаєте...

*****

вискочив за продук-
тами й пішов до овочев-
ого, де купив рожевих
помідорів з пестицидами
зелених бананів з
пестицидами, винограду
без кісточок з пестици-
дами й персиків з кісточ-
ками й пестицидами

на півкопи мене надурили
3(три) копійки здачі брати
не став, бо сміття -
всього вийшло
сімпійсят

по дорозі туди мене при-
вітав жебрак-культурист
що трусить дріб'язком у
паперовій чашці:

- привіт, май френд, сказав він
- привіт, сказав я по ходу,
привіт привіт привіт
ну і френди ж у мене
паскудні, ще й ти один
вішатись од таких
френдів, френди мої милі

жебрак-культурист
що трусить дріб'язком у
паперовій чашці
привітав мене й п-
о дорозі назад:

він сказав: привіт, май френд
я сказав по ходу: привіт
щоб тебе, май френд
перевернуло та гепнуло
звідси аж д-
о великої окружної

я поклав овочі
в холодильник і ви-
скочив за хлібом

по дорозі туди, див. вище
див. вище, по дорозі назад

- привіт, май френд, сказав він,
четвертака не буде
- уже нема, показав я сум-
ку, привіт привіт
май чорножопий френд

і змахнув київськими відомос-
тями на прощання
але він не оцінив б-
о читав тільки без-
платний таймс щ-
о виймав із смітника

але час було до роботи й
о дев'ятійсорок як зав-
жди пробігли двоє
чи не турків незмін-
но життєрадісно-батьорі з-
і своїм щоденним:

- гей, гулям-маргулям,
як справи

*****

одні з нас
вважали
що Вінні Мандела то
матюк

інші знали
що ніякий мандела не матюк а
сакральна картина
виду кола в індуїстських
храмамамах
але натомість
вважали за матюк
“сакральне”
і вимовляли
відповідно

треті знали
манделу
мандалу
та про сакральне
говорили граматично правильно
але все це
їм було цікаво
тільки одновалентно.
що теж буває.

інші ж
ні дрюка не знали
виступали тільки багато
отсих би я
одстрілював просто

як таких що
зганьбили
волохатий
мандат
революції

*****

мільони
обійнялися
розставили ноги й
затрачали

довкола стояли
позираючи на годинники
люди в масках із марлі та
білих халатах як
говориться у словнику
“Нормально це

займає хвилин
20 - 25"
готові до мільонів абортів

через натовп у білому
намагалася проштовхнутися
юрба в чорних
платтячках
“Ся плодити
є невід*ємним правом
кожного раба божого”

“Та ви
остаточно поїхали
зі святошино в бородянку”,
сказали їм білі
тріпаючи вимитими
руками в повітрі

“Хіба земля
витримала би
мільярд німців
якби вони були китайцями”
підтвердив Гюнтер Грасс

“Це нічого,
заспокоїли політики,
зайвих ми виселимо на марс.
від повної відсутности
чим дихати
наука небувало
просунеться вперед”

“Було це все,
сказали мільйони,
не перериваючи
волого звучні фрикції,
але від того не
почали
просуватися
навіть черги”

“Ну чому ж,
заперечив хтось
і кінчив дочасно
його зняли й переклали,
вас, політиків, стали
висувати й засувати
наче ящики
в комоді
тільки так нічого

й не знайшли
крім брудної білизни”

між ногами натовпу
на подіум
виповз
голомозий і
з кудлатою борідкою
дін-дон його
коливався та плакав

“Ідуть
ідуть останні часи,
закричав кудлобородий,
І голуб ляже поряд із горобцем
кіт із бультер’єром
і пацюк із тарганом
І падуть на землю води
й покриють її лице
і янголи над нею
пролетаріат”

але
його недочули
за скрипом ліжка

*****

о дев’ятій ранку
було темно
як о сьомій
вечора
й
можна було налити ще кави
з кострулі в якій я
варю її поперемінно з картоплею
в залежності

день
приємно безробітний бо
дощовий ніби
земля як відвернулася лицем од
сонця, так і пішла
пішла геть по
вулиці не
озираючись на.

можна було
писати вірші довгі
наче струни дощу й
водянисті

як тридцять третій день
народження, в який якщо
сам себе не розіпнеш, то
ніхто й не
візьметься
можна було й
не писати

пити натомість
теплу каву
темну, як рахунки за електрику
та уявляти, як десь у
висотних будинках
клопотливо рахують прибуток
нащадки того, що в 30 000 р. до РХ
винайшов вогонь
і того, що
в 29 000 р. до РХ
придумав горнятко
того чи іншого

і писати вірші
з яких ніякому нащадку
зиску не витиснути
танцюючи пальцями Раймонду
перед теплим екраном
на якому вистрибують
такі чисті слова
вільні від човгання
по чорнозему чернеток

шикуються
винищуючи за собою евгенічно
невдалих
і тільки темно й
нарешті тепло на мить
і дощі за вікном
і дощі

*****

всю ніч
ішов дощ і я
писав вірші
про дощ уві сні
прокидаючися час од часу
чув лопотіння маленьких ніг
по калюжах у темряві
та водяні гами
у трубах
усю ніч

і знав
що назавтра виявиться
що не буде роботи, бо
яка ж робота в дощ
а значить увесь
день я не
буду писати вірші
а натомість воюватиму за
галактичну домінацію України
що справа вже, по суті,
вирішена й
механічна

поки
вода шуміла й крутилася
будуючи басейни та дзеркала
я починав новий рядок
доводив його до строфи
тьмяно вважав
що непогано
й занурювався у сон
випускаючи слова
що розкочувалися й розпливалися
бісеринами та краплями парфумів

вранці
так само дощило
я взяв у кишеню дві цигарки й
вийшов на ганок. Лежав
сніг, хоча дощило так само
та сонце не сходило
хотілося спати
мені весь час хочеться спати
в цьому місті, що
supposedly
ніколи не спить а
бігає по колу з очима
Івана Грозного на лиці

догоріло до фільтра
який я підставив під краплі
що зривалися з даху
перед лицем
“Чи ти дійсно хочеш і другої?”
спитав я себе і риторично
доводячи до абсурду
відповів
“Не хочу”
налапуючи в кишені
потрібного ключа

Із
набудованого вночі
пригадувалася вже
тільки
фраза ні про що
з якої борщу не звариш:

“...а десь під Києвом є
містечко, таке маленьке,
що й живе
там тільки
одна летюча мишка...”

*****

шматок за шматком
імпортний одяг
привезений з-за кордону
змінився
імпортним одягом
нізвідки не привезеним
все
поступово зносилося
продерлося
вигоріло на сонці

який у тому глибокий
філософізм
задум
зажура
андрій тарковський
та юрко тарнавський

і якщо дозволити
собі пафос
ну нехай уже в
останній раз
виправдовуючи
втомою о 4 ранку
після роботи -

неначе п”яний за
кермом цього тіла
що чхає й кашляє,
старий автомобільчик
моделі 66го року.
і це не просто факт.
усе це дуже факт,
якщо дозволити собі
ще й каламбур,

такий заїжджений,
що ніпелі свистять
і це в часи
коли немає камер...

*****

тупе бовтання у словах

голомозий обідраний дядько
сидить у канави
повної брудної води
через місток же до міста
пружною ходою
при чорному костюмі
у краватках та
черевиках, начищених до такого блиску
що в них зазираючи
бачиш і видиш
наступний тиждень
як у пророчому люстрі
крокують
а саме крокують
Семені Петровичі
під радісний спів мандолін

яка смішна ганьба й неслава
пускати кораблики
межи сміття

та якби навіть
на мить припустити, що й
до мене по
радіо промовляє Се Жест
з того боку
куди всі емігруємо рано чи пізно -
звідки взяти грошей на авто
суспільних прав -
на посвідчення
терпіння на роботу
та гідности
гідности, боже

скільки фальшу
в цих вигуках
стогонах
прокляттях
наріканнях на все крім самого
суцільна брехня невідчепних
риторичних запитань
та знаків оклику,

повних бадьорого відчаю

бо й жебрак
як не смердить, а
робить свою маленьку
комерцію
на старанно стулених
словах

подали б мені христа ради
так не візьму ж
бо гордий

скотина

*****

На вулиці
мене зупинив перехожий.
“А чого це ти не радієш?!” -
спитав він обурено.
Я тільки знизав плечима, згорбленими од
невідомої причини.
Перехожий
перекривив мій рух,
гордо випрямився і пішов собі далі
ходою впевненою і
пружною, наче тенісний м'яч.

І я теж
потягнув далі нитку своєї дороги,
вже трохи поспішаючи,
бо через порожню балачку міг
запізнитися до роботи.

Але,
мабуть,
нерадісне обличчя моє сьогодні
особливо впадало у вічі.
Поліцай, що наздоганяв товаришів по патрулю,
наговоривши по телефону
приватну розмову з
дружиною,
зупинився раптово,
руки в боки, і поклав застережно
долоню на гумову палицю, що звисала
збоку запасним членом.

“Чому не радієте?” -
спитав він суворо і зажадав од мене
документів.
Я показав свою картку, яку взагалі-то

не ношу, бо ж боюся загубити
внаслідок постійно розпорошених думок.
Він порівняв похмуру фізію на фото
з одновалентною пикою на мені
і попередив про наслідки,
відпустивши на цей раз
із квитанцією про штраф у зубах.

На роботу я, звісна річ,
запізнився.

Друг начальник
зустрів мене на порозі й
повідомив, що такі курбети йому ні до чого,
тож я можу вважати себе
вільним.
“До того ж, я тобі не раз гудів на вухо,
щоб ти не ходив тут надутим,
як інтимний прилад,
налитий тридцятьма відрами води
на пробу” - щиро сказав мені він. - Іди,
отримуй вихідні”.

Тепер я ходжу вулицями,
обідраний і безробітний,
і посміхаюся до себе, як останній дурень.
Сам не знаю
з якої притичини.

Люди
озираються на мене,
сторожа права та порядку
при моїй появі розщебає кобуру.
І чого б то я радів,
як той дурень, якому були наказали молитися,
як закінчений бовдур,
що виходить із храму
з головою, схожою на кедрову шишку,
з якої вивірка вилущила
останню насінину?

*****

Отой жовтяк,
що межі хмарами бовтається,
не знаю як і назвать.
Бо лишень
піднімеш очі до
нього,
то дощем обіллється - і за хмари
заходить, то червоніє на вид
і падає в яму.

Не встигнеш і дібрати,
що накоїв своїм
сороміцьким
зирканням.

А ви думали
чому
я нікому в лице не дивлюся,
а шаргаю по землі?
Та й не думали ви,
родом веселі,
про мене,
чого б.

Та й нема-
нема
вже давно нікого на світі.
Бо земля тікає від мене
такого -
тремтить од кожного
погляду, біжить
од непевної
стопи.

І з кожним
кроком
я
все
глибше
та
глибше
падаю
в
яму

котру й могилою не назвеш.
Якби ж то
якби хто
викопав мені
могилу!

*****

Мені так соромно -
повісився б
од сорому.
Як той хотів довести,
що життя - нісенітниця й
застрелився.
Мені так соромно за
своє бажання, ніби я
опинився на сцені філармонії

під час концерту, коли хор
співає Веделя -
вийшов голяка

у своєму обвислому
підгнилому тілі.
Така бридня.
Така гидота.
Зав'язав би вузол і
повис,
але

нема в тому звитяги,
мені більше духу потрібно,
щоб увійти в тролейбус.
Мені важче спитати
в перехожого
котра година.
Я качаюся в соромі, як у
жолудях.

Якої ще мотузки
треба, коли навіть
дертий бровко
не відвертає погляду,
не бреше,
а дивиться
мені в спину мовчки й
гидливо верне кирпу...

*****

Якщо я думаю,
що мною рухають
благородні мотиви, то я
глибоко ся помиляю.
Ви знаєте,
як ворушиться
звірина в темряві
серця?
Ще б пак.
Де ж там.

Якщо я гадаю, що
свиняча кров
тому
найближча за хімічним складом
до людської, бо...
то я глибоко неправий.

Чому б і ні.
А тому що.

Якщо я думаю -
то я глибоко помиляюсь.
Чи, може, сиджу на міліні,
будуючи з пісковища
фіолетові мури міст і башти замків,
які розвалює землетрус,
викликаний тінню
пролітаючої
хмари.

*****

Сказавши всі слова
у тім порядку,
в якому їх сполучили
батьки батьків батьків батьків,
що зробити мені,
щоб не згоріти з сорому?

Чи повторити всі
слова ще раз у тім же
порядку? Чи
вимовити їх
тій
людині,
що впорядковує
порядок порядку, щоб вона
сказала:

“Все не так.
Все неправильно.
Губи твої кривляться і
горло народжує гарчання
замість мелодичного
співу
прадавніх слів.
Не роби так більше.”

Я став
робити так менше.
Але як же хочеться мені
відкусити свого язика й виплюнути
в миску для пожертви,
наче людожеру,
що
наминає чорну капусту.

*****

Чому дім цей -
порожній?!
Він мав би
тріщати од сили,

що набилася в нього
ущерть.

Натомість,
він повний
порошинок і променів;
тріщання свічок,
шаргання підшов не можуть заповнити його й
на відсоток.

Порошини осідааають
брудним пилом,
свічки згоряють.
Промені гасить ніч, а людей
несуть бозна-куди їхні
ноги, яким
нема покою.

І дім залишається
порожнім, як і був,
до вовчого виття, до розірваних
на два крила ребер,
між якими
ще колошманиться
розіп'яте
гніздо інфарктів.

Залишається
зашарганим,
запиленим і
закапаним воском,
як засмальцьована обкладинка книжки,
з якої сторінки геть усі
повирвано
на цигарки.

*****

Коли ми не могли більше
блукати,
то падали
й каменіли сном.

Коли тварина показує
зуби -
це значить, вона хоче
впасти на вас і рвати
ваше м'ясо зубами.

Коли звіря
робить рух у твій бік -
це значить, воно голодне,

чи знелюблене -
і хоче.

Коли тварина хропе -
це нічого не
значить,
хіба що тільки,
що вона
знесилена й безборонна
здобич.

Інколи,
буває,
я згадую час,
коли був живим і
гадаю -
що, а що, що тоді
значили мої несамовито
кольорові сни, від яких я
прокидався на солоній подушці?

*****

Нагло
замазано, зафарбовано скло
блакитною фарбою.
Встали ми вранці -
й отетеріли:

Перед нас,
свідомих, що ми суть
тварини та звірі,
стояло воно,
синє,
наче лис,

а ніби й ні.
Страхіття, та й годі.
Казка.
Стояли ми. І він проти нас,
весь у шпичаках
та випарах олії.

Увесь день ми
простояли, опустивши клешні.
Але виявилось, що
ночі не
відмінили, а лише
перевели стрілку.

От-то була
несподіванка,

скажу вам,
коли розгорнули
полотно зірок,
аж у ньому -
червоні та чорні нитки!

*****

Без туги
немає напруги.
Я ладен повіситися,
коли топлю очі в нічному небі.
Але без його зяючої ями
я напевно
перегриз би собі жили на руках.

Земля тепла,
слова ж її холодні.
Я не зважаю на них, останніх,
можливо лише за прикладом
Сідхарті -
та й не всякого, а лише
того, що є сином Гессе,
та не будь-якого,
а старенького "Райнхарта",
позиченого професором
англійської.

Людина,
як електрон,
є істотою негативною.
Коли западає вечір,
вовчі зграї з жахом мовчки
забиваються в кутки своїх нір.
Бо ж люди виють на зорі -

селищами летить перегук,
дрижать залізні міста,
що кислота сліз роз'їдає підвалини.
Горять книги й
пророки,
гримить зорепад,
а вони все не вгавають,

порожні,
відчайдушні динозаври.

*****

Кожен,
уже тільки за те,
що народився,
гідний кулі.

Так і повелося.
Дитина ще й народитися
не достигла -
а на неї вже
сталаять кулю.
Це зручно.

З першим криком
немовляти
в нього
стріляють.
І воно біжить.

Тікає що є духу.
Та, звісно.

І тоді кажуть:
Загоряється куля - народжується людина.
Падає куля - вмирає людина.

Скажуть,
пригнуться до теплої
землі - і вперед,
а все небо -
у трасерах.

*****

Дитина
часто боїться без причини.
Кожна людина колись була дитиною і
носить із собою в портмоне
спогади та звички тих
страшних часів.
Я також людина.

От тільки гаманця я не маю.
Точніше, він у мене є,
але порожній,
окрім
документів, але документи
я з собою не ношу.
Ще загублю.
Я такий забудько.

Мене, пригадую,
найбільше лякало таке:
Якщо раптом я осліпну?
Цілковито й несподівано втрачу зір.
Це страшніше чужого собаки, що
гарчить на тебе і, мабуть,

хоче закусати до смерти.

Так само страшно,
як загубити маму в універмазі
і ніколи вже не відшукати.

Або

картинка у книжці, де
безумний герр Шульце сидить у герметичній
кімнаті, заморожений вибухом власної
вуглекислої бомби -
якщо вікно не витримає, лусне і
все на землі загине?

Або якщо

мене і справді віддадуть у дитбудинок
за непослух (але з цим я вже розі-
брався: я втечу і зберу армію
дітей та злочинців, яких
звільню з таборів).

Але - якщо?

Кожен з нас
дорослішає, не забуваючи
дурничок і марних жахів, але перемагає,
знаходить корисне застосування,
викидає на мотлох
дитину.

Про мене

не можна сказати,
що то неправда, що я не є не такий, як усі.
Я не боюся, звісно, наглої сліпоти.

Але який жаль,
що я не бачу зірок навіть
у свої сильні окуляри.
І чому, до того ж,
і головне - коли, КОЛИ мене занесло
до міста,
де ліхтарі не гаснуть і вдень,
вечервонюючи небо?

*****

Торкаюся дзеркала - і відсмикую вжалену руку.
Чужий я йому, і моєї чужости воно на дух
не терпить.
Мої татуйовані пальці люстрові -
як вечір після трудодня,
повний смертної огиди
вбитих сил.

Я смокчу посічені пучки, підношу
їх до очей, як вокзальний бомж

тягне важезні валізи
прибулих з-за кордону, -
і лячно мені:

Мов ніколи досі ще не знав я страху.
Ніби й не жив, щоденно
встромляючи руки по лікті
до вулика Прекрасної Косарки.
Ніби вона й насправді, йдучи за модою часів,
перевдяглася у тіло металевої траворізки з мотором
(хто ж усе може, як не вона?).

І короткозорі друзі мої...
своїх валіз, кажучи:
“То не мої чамадани, не, не, не мої” -
скидаючи провину вниз,
короблячи язиком,
щоб удати правдою
брехню.

Яка ж гірка тоді
пам'ять бордового
несолодкого гірського меду!
Навіщо ж тоді
розпинав був я себе за нього
на осиці
та зривав блудливе око
з гілки нерва...

V. КОНЦЕРТ ДЛЯ КОТА З ОРКЕСТРОМ

Баляда

Всі вийшли заміж подруги. І друзі
ся одружили. Тільки я ще ні..
Все риюся, мов півень у пшоні
на перлами засипаному лузі.

Чого шукає серце заскорузле -
Невже таку, як тебе, Наталі?
Як під собов не чуючи землі
За Лідкою вганяє жвавий Гуслік

біжу до тебе - тільки ти пішла
в концерт, на виставку, чи ще яку дрібницю.
Твій ключ лежить байдужо на полиці.
Помешкання, неначе мангишлак

заселений баскими тарганями,
холодне й темне, хай би трафив шляк.

Так мій до щастя перервався шлях.
По сходинках даремно граю гаму

уже не в терцію, але секунд-мінор.
А там десь у гарячій світлій залі
тебе ж акорди інші прив'язали
і ти вливаєшся у чужорідний хор.

А десь далеко Віктор Неборак
чи Цибулько, що хто іще не знаю,
на тебе вірші хижо наставляє
морфеми мелючи, мов гаспидський вітряк.

І ти, рядком устрелена з нагана,
схиляєшся в забagrений фотель
знечулена, як Вільгельміна Телль,
безтямна, безпорадна й бездоганна.

*****

іду собі, такий задрипаний
і вже не зовсім молодий:
у лівім черевіку рипає,
немов у колесі без ніпеля,
хоч зупинися та не йди.

ще півквартали і проклятому
кінець походу настає.
в мішку вода і два салатики,
із оселедця й олів'є,

і книжка про теор-граматику
(де закладкою олівець)
густа і темна, наче патока,
уся зацапана й розпатлана,
сказати чесно, нанівець.

припустимо, не так і голосно.
мо', за машинами й не чуть.
але скажи, з якої користі
мою ти акцентуєш путь?

рипи-рипи. не так далеко вже.
і начувайся, бо їй-бо
до хати тільки-но дохекаю -
вчиню тобі правдивий реквієм
і болестрашицький футбол.

а втім, чого б їм помічати:
очами де не поведи
летять і пурхають дівчата
немов качата до води.

Не без київського мотиву

Це певно
досконала низка днів.

Не те що все
ладнається й вдається,
що напартолив і нагородив,
але шикується, як
Ludus Duodecim
на лінії останній.

Це певно є.
Та іншої не буде.
Такий собі дванадцятий трамвай.
Ні виходу, ні знаку, ні облуди.
І ясно так,
хоч очі закривай.

Нехай тоді
в печальному реєстрі,
що нашою бідою ні на час
не погорює,
скажуть: ся година
нарешті щире слово породила.
Як чобіт між
кросовок адідас.

Негусто випало.
Увага як
грузило.
Червневий шал -
лютневі холоди.
Ні дня ні ночі.
Ані посуха, ні злива.

І піднімає
згряя вересклива
своєму старшому божку
на ймення Див...

*****

ми перейшли з віконця до вікна.
шубовснули з люстерка до люстра й
акваріумну рибку до відра
жерстяного впустили тимчасово

але тепер не можемо зловить.

ми вже для неї поміняли воду
у кришталевій колбі, що стоїть
на стовпчику високім і вигіднім.

але ж вона не хоче в рідне море,
яким прозорим не було б воно.
плавцями мелючи, зигзагами на дно
ховається від сітки навісної.

і потім, виловлена все-таки, вона,
до скла холодного торкаючись губами,
розкішним віялом тропічного пера
здрігається неначе їй пора
неначе кличуть ручаї далекі

в передчутті останнього дніпра

*****

Я починаю знов на мові жестів
тобі велике ясувати почуття -
не чуєш ти, мов я далеко десь там,
зориш собі у небо, мов свята.

А не свята ти, не свята! Ти грішна
хоч за тобов зоря волочить хвіст.
Не будда ти не ілія не крішна
і бог тобі любовний пише лист

і відправляє мейлом, зализавши
конверт своїм духовним язиком -
я тільки твій і ти моя назавше,
нехай він струп налиже й сто оском.

І я не знаю чом ся в небо дивиш
коли я поряд стовпчиком стою
рулетка зоряна показує на виграш
то все твоє - ти ставила на ю

а я на тебе ставив-наставлявся
і все програв. такий-о хендехох.
і гутенабенд. швидше бутерброд.
Пробач. Бо я до бога не доп'явся.

*****

ще чекати б я став благовісника
у незбутному цім божевіллі...
їдуть янголи на триколісному
через небо велосипеді.

і тривожачи хмари ковильні
бог іде серед поля блакитного
наточити священного меду
із калини убогої й бідної

розіпнеться він тяжко на дереві
аж тонкий перехнябиться стан
та блукатиме в соняшнім мареві
як у вірші, який написав

кожне слово написане – справдиться
буде зважено кожен гріх
той же з нас, який богу понравиться
ввійде в рай, там де дерево Сміх

не зростає там Дерево Сльози
не зростає там Древо Печаль
і зоря полинова пронозливо
зазирає в кривавий Грааль.

*****

Він проминув - час віттарів і жертв
час каменів на кидання й збирання
час для обіймів і на ухиляння
став нерухом, байдужен, хлад і мертв.
Коли він був усе було не так.
Струнким смичкам ставало каніфолі
котило сонце через видноколо
і жили в книжці Наймичка й Варнак -

і раптом вирвалися нагло розповзлися
гадюками в отруєних пісках.
Вогонь горів. Вогонь уже зачах.
Кульгає хтось у кам'яному лісі

та лампочки зриває мов гриби
з гілок. Запалюю тремтливий
на свічці вогник - та раптова злива
його в долоню кидає. Прибив,
зірвав, зім'яв і, загасивши крила,
поклав у руку, що іще дрижить,
метелика... Закінчується мить
життя; мов головешка обгоріла

спадає сонце й котить по шляхах
розбризкуючи ніч густим гудроном
іржуть, тупочучи копитом на іконах,
набогомазані борисоглібські коні
і світу ткань, протерта і шорстка
тріщить на ліктях...

Видно через дірку:
іде у полі невелике військо
у полі, чистому, і так до мене близько -

та у шоломах Дон несе увесь...

Глоса

сховався бог за тисячі імен
і кличе кличе голос одинокий
і за плечем дзвінкі лунають кроки
але крутнись - і тінь не промайне.

і голос кличе кличе кличе
за прірвою що зяючи лежить
але слова блискучі як ножі
смакую дармо язиком калічним

бо машкару барвисту розмаїту
з вокабули чужої не злизать
безглузда та зрадлива рать
між нами стала. стежку перекрито.

але торкає раптом за плече
лякаючи шпигун облесний
та глянь і враз - крило шелесне
прозорим пір'ям - і втече

на те, як то казали, напоролись
між нами ліс пустеля та Дунай
та як у них тепер не потопає
нечутно кличе кличе голос

хоча слова без сорому та строку
сокочуть сухо наче кулемет
і б'ється шось позбавлене примет
немов до моря збурені потоки

Баляда про часу скороминуці rischi

Минуло кілька, начебто, хвилин -
і де Платон? Вже не кажу Єгова?
Часопис де, називаний "Основа",
що тут же на ослінчику поклав?

Мене заскочив наглий часу плин.
У благоденственнім і мирнім пребиванні
неначе дон Жуан - на дону Ганну
я на життя глибокий дивився став -

і де вони, медові скиби тиші?
Реве та стогне гелзін океан.
Де маяв оксамит і цвів бакан
нога крокує в чоботі керзовім.

Мигнувши, зникло враз, і стало іншим,
скупівши, мов газирана вода.
Те, що було, здається, навсігда
змінилося зсередини й назовні.

Куди пливу на повені годин,
мов річкою спливаючі хлібчата?
Жінки довкола, де були дівчата.
Де кучері, там боса голова.

І стирлувалися слова слова слова
у скаженілім юрмищі поспільнім,
перетворилися дерева на вугілля й
смолисте сочиво - на стриманий бурштин.

На вставляння ОСи мельодійна елегія

ось так би мовити печальний екзерсис
допоки на сусідній на коробці
Червона Шапочка нам обіцає стать
у позу для приємних операцій.
Нічого більше. Можна би утяти
як то годилося "О сон! Чарівний сон,
і смерть, його сестра!", як Персі Шеллі,
але яка, пробачте, це туфта
позаминулого забутого століття...

горіхи мозку звучно торохтять
і пальці ловко до рядка вкладають
слова немов патрони в магазин
але в кого стріляти вам, фонемі
невимовлені, отже й невимовні?
Ув остобісілому димі цигарок
і зовсім уже зайвому тумані
горілки, що все ближчає, немов
дев"ятий вал не далі як назавтра

ввижається вітрило не голандське
але усе-таки то Амстердам, новий
але ж і то в масштабі історичнім.
Отож, о сон кричати істерично
не хочеться, а дивлячись в екран
спокійно вести про своє, але туманно -
аби ніхто ніяк не розумів
про що патякає, звиваючись, поеза,
виважує багатозначну тезу
та проголошує нехибний силогізм

неначе дійсно має на увазі
стороннє щось і більше за свої
невдячні натяки на мряку існування.
Єдине що так Шапочка повзе
вивершує свої бібліотеки
перлистих знаків, начебто пітон
із екзотичного болота світить оком
на тріск вокабул, що маршують, доки
вона не дійде, зрештою, домов.

Біла возовиця

перебісється слова легка колимага й крилата
у крисані ще ходять світила та вбито хрести
за лаштунками грім обговорюють весни й весілля
тільки вбито хрести і розірвано чорні поля
крок за кроком ступаючи важко ідуть францисканці
і полями й лісами вже виють криваві вовки
що їх вигодували живлом чародії
і не можна іти нам - не можна й лишатися тут

перебісється серце, аби його враз розірвало
на північній хресті розіпнеться ведмедиця та
ми на возі додому поїдемо тихо й непевно
наше тіло в уривках, у виразках чорна душа
ця душа є моя, і напрочуд вона волохата
мені холодно. холодно. холод хапає мене
за розкрилені ребра й витрушує серце із мене
й маковиною бовтає на шиї дурна голова

я за цапа вхопився і ми полетіли між зорі
я летів і співав цап же мекав построфно у такт
за лісами й полями цитринова стала заграва
і вовки доїдали по селах останнє дитя
нам не можна лишатись - тут дзвони зітхають оспалі
тут набату не б'ють, помираючи тихо вві сні
нам несила тут жити - і місця не можемо покинути
хай нас бог проклєне, тільки вивезе звідси кудись

тут весна наче пошєсть у виразках усмішок лиця
ніби снігу не бачать як котиться місяць униз
і пірнає в криниці і бовтає пальцем у пеклі
лунко мекає цап і скресають склянії ножі
і ножі з вулканічного скла ба націлено в очі
цим дощам я не вірю - не вірю я вашим снігам
а в соборі священник пітніє та славу пророчить
і сутана його прилипає на чорній спині

мої руки залізнi вовки не гризуть і не виють
вони натовпом стали довкола голодні вовки
я повів би вас браття в далеке святе ельдорадо
тільки шлях заступили іржаві ведмежі хрести
маковиною котить моя голова попід небом
я від диму п'янію розтріскалась чорна земля
і пекельні вітри розкуйовдили сиве волосся
й опалили на лапах погризених сірі кістки

я між вами камрати як мумія в масці з нефриту
не живий і не мертвий у церкві між вами стою
цап чекає надворі і тінь його падає крізь двері
та лягає на мене і буцає рогами олтар
наша тінь заступила весну вам і радісну волю

не зважайте радійте святкуйте співайте кажіть
що слова перебісяться і голова проясніе
тільки зілля не варто мені чужоземне палить

Санскрит навприсядки

мама мила раму
раму мила мама
поспішайте, мамо сіто
ми несемо воду ситом
гей-гоп, шіді-ріді
пісня у форматі міді

серце, чом же ти не криця
надавали нам по пиці
ми писали, ми писали
наші пальчики устали
ой, лихо, не петрусь
бо уже не розігнуь

заспіваймо як навчили
пісню про павла тичину
гей-гоп, пранаяма
всіх панів до 'дної ями

від мерефи на чугуїв
ми навпочіпки крокуем
раз-два, аватара
час уже здавати тару

з лісу вийшовши, равана
вийняв ніжик із кармана
всьо равно єво не брошу
патамушто он хароший
ойра, не далеко
занеси мене, лелеко

наші гімни на санскриті
ми пливемо у кориті
не гори бо, милий раю
я тобі ж іще заграю
москва - третій рим
хай же дідько буде з ним

Старосвітське

винайти хіба велосипеда?
змайструвати колесо і спис?
бог докінчує собі великий спис
певно що допише до обіду

він поставить підписом хреста
а петро в дужках позначить бога

я забув дрібні свої тривоги
з мене вірш і квітка вироста

виткнулось крило меж плечима
друге ж забарилось на путі
всі такі ви божі та святі
що мені між вами тут робити

за хотарами кайданкою дзвеніти
і батькам дзвонити раз на рік
протягнув болотом наче мітом
мітом як болотом проволік

нас господь і кинув на сузір'їв
тросеній соломі відпочить
ти співаєш, серце? серце - цить!
походжає ангол на подвір'ї

Pax Imperia

Та, от же бачиш, одинадцять років,
як Україна вперше між зірок
імперію свою розбудувала...
Некругла дата. Правда, тільки нам
і знову й знов доводиться вертатись
до вікопомного (хоча і недолуге),
бо все нове, зважаючи на тя,
не тягне, а повторює повільно
все, що було, що вивчено, і знать
уже не хочеться. Невже, спитати б, місце,
де нас народжено, не здатне і на це?

Зулусів теж приблизно буде стільки, -
чи може я й хоч трошечки зулус,
хоча до списа й лука геть невправний?
А втім, як ніби твердять джерела,
в них був колись наявний дехто Шака
(за десять років праведних призвів
мільони два смертей, сказати певно,
не кислий вбивця, лідер, патріот).

Принаймні наша українська теорема
нічого, крім ілюзій не дає -
і всі живі. І всі готові далі,
звертаючи з прочовганих стежок,
собі нові держави будувати,
хай би й уявні. Є - хіба й чому -
найменше виправдання тій засохлій крові?
Чи й справді ліпше буде ворушить
калейдоскоп, і скельцями новими
втішатися? Цих, бачите, питань
навряд чи можна нам було зустріти

на наших теренах допоки терен сам
у словнику старезнім ошивався... -

... але тепер. Тож, одинадцять років.
Тож, одинадцять, мовити би, літ.
Яких політ помічено навряд чи,
розтягнуто, розірвано і м'яко
порозповсюджено, мов персональний міт,
розтягнуто, немов баянний міх,
і викинуто, як надутий м'ячик...

VI. ХВОСТИ

*****

У вас така чудова тушка,
а ви ховаєтесь дарма.
Ви ж не якась там попелюшка,
або, скажімо ще, зима

надворі люта. Тож не нада,
не нада сором'язно так
свої притримувати знади,
неначе орден, або знак

що грошообміну слугує.
І скаже вам тоді загал,
що грудку маєте крутую,
й так довго тягнеться нога

аж руки тягнуться до неї.
І ви, повірте вже мені,
що академіки й спудеї
на вашому суспільнім дні

не лишать жінчину чарівну,
а раді будуть обвінчать.
Тоді ми з вами будем рівні
і виринать, і потопать.

*****

Брова твоя тонка і вищипана,
гнучка і довга чорна вія.
Стан обіймає сукня вишукана.
Та ти холодна, як повія.

Мене чаруючи принадами,
ведеш розумний розрахунок:
мовляв, чуттів твоїх не нада нам
сентиментального гатунку.

Слова мої не мають значення.
Не має значення кохання,
хоча би й щире - неоплачене.
Мене ти кинеш на світанні

підеш назад у світу плетиво,
де певне проживає щастя,
й забудеш мною налепетане.
Стада коханців будеш пасти

суворим жезлом. А поетові
вже не позбутися напасті:
я так люблю тебе що де тобі.
Але до банку - не покласти

це почуття важке і паморочне.
То прощавай. Тебе забудь,
на жаль, не випадає, панночко.
До пекла віршороби йдуть -

а рай заможено лаурами.
Ще на годинник не дивися.
Цілуй, допоки я, одурений,
люблю тебе, моя Лавися.

*****

Упала ніч, ажурна глиба -
коса в руці, а в другій том.
Чого ти давиш чорну либу?
Твоїм я ситий глевтяком.

Від нього тіло обважніло
і попрозоріло, мов лід,
яким узялась кожна жила
від уст твоїх і ласки від.

Найліпший друг мій, Іегова,
на вухо днями прошептав:
Дарю хреста тобі соснового -
покинь її, залиш, остав...

Мене покорчила дрімота
близького пекла - тільки рот
римовану товче роботу
твоїх заради злих пещот.

Жагучий сон мене зминає
неначе м"якуш у руці,
і заступають, заступають
мене мерці мерці мерці...

Я пес твій панночко. Собака.
Я твій Бертран де Вентадорн.
Єгова, друг сердечний плакав,
як труйний запал не зборов.

І от за це - остуда, Ноче?
Ні змах коси, ні змах плаща?
Ажурні пальчики не хочуть
цілунка взяти, дати ляща?

Та я здригнувся, напевно, й мертвим
на знак погордливий, бо твій.
Тверезо з ями вийду й твердо,
спустивши очі, наче Вій.

*****

Стою під вікнами твоїми,
які вогнем не відріжнить.
Як би чарівно згаяв мить
я цю, натрушуючи рими

на аркуш, під яким магніт...
Натомість же стою як бовдур.
На небі зорі трусять ковдру,
але Наталі вдома ніт.

Мені складати би памфлет
на тему цю і злободенний
про юних днів примарний лет
на славу мудрої Атени.

Але на радість ворогам
я під вікном отаборився.
ножем, сталевим кігтем рисі,
кору здираю й пишу там

чуттів прадавні порівняння,
мов теоремою Ферма.
А вдома дівчини катма
і накривається гуляння

і прахом піде ніч м'яка,
як вечір цей ступає прахом.
Коротку жалібну бомагу
тобі складе моя рука.

Мов рибкою поезда ця
повітрям диха астматично.
Ловити в річці карася
у водах суто поетичних

не можу я, коли у кліть
тіснує серце калатає.
Хто скаже, де вона гуляє?
Чому Наталі вдома ніт?

Уже покликали малечу
вечеряти, а я стою,
голодний, злий, і колотнеча
думок б'є в голову мою.

Але - в гіркому морі бід
я виживу, не захлинуся!
Піду-но краще до Ганнусі,
якщо Наталі вдома ніт.

*****

Діва-Марія прозорими пальцями
сотала проміння. Кози пацали
копитами, козел мекав і махав рогами,
волохань, дикун, і лотр полігамний.
Повітря встелили сиві голуби,
всипали подвір'я сизим пухом та пір'їнами.
Очима темними від провини
Діва дивилась у глибокий колодязь,
де пропливали білими лодіями
хмари оперені, мов купідони.
Марія підставила прозорі долоні
сонцю, й солома жовтогаряча
посипалася їй на руки,
татуйовані петлями та спіралями.
Сонце зітхало й спиралося
на пучки, тремтячі від довгого посту.
Вона була дівчинка невисокого зросту,
на такій не збудуєш державну політику.
Великий рот, величезні очі,
зіниці яких не звужуються від світла,
вигоріла спідниця в дрібну кліточку...
Зоря писала швидкоплинні титла
і знову зітхала тінями, коли хмарина
свою небажану присутність їй дарила,
і чекала в долонях Маріїних,
поки лодія не проволочить
білі вітрила свої. Чи доконче
потрібно замутилити прозоре джерело
дівочої плоті словом стороннім,
а тому й непристойним, як усе чуже?
Вона стояла біля колодязя, у сні, нав'янім
з потойбіччя, потім рушила двором,
повним птахів, її наче вело
попід руки, натовп сліпих поводитирів

розштовхував кіз і курей,
товк постоломи пшоно, од їхніх керей
пахло стайнею та ладаном, Діва Марія
місця собі не знаходячи, рушила од води
знову до хати, де через вікна білів
Бог, що пролітав хмарами повз землю
в пошуках любови...

*****

ти господи нащо так покарав
адама з евою цнотливець невблаганний
якщо собі ти залишаєш рай
баґами збільшив би принаймні
а так земля немов пузир зі льодом
не виліза з мерзотної погоди

ти боже вже настільки непрактичний
що бабі поцьку дав а дядьку тичку
і змусив парочку навпомацки шукать
згори назиривши собі марічку-мать
якби ми всі були гермафродити
як легко би народжувались діти

терплячі люди зуби зачиняють
і дивляться собі ув інший бік
щоб стриматись і гидко не обхаять
хай він сякий я буду чоловік
я на землі але під боком баба
і чхати нам на маршала з генштабу

*****

“А я поет - і непоганий!” -
ПеКа радіє, мов дитя.
А сіла б муха для догани
і з вивертом брикнула тя!

Тут слово мучиш і марудиш,
чернетку вазькаєш і треш -
а він схопив за хвіст Гаруду,
хоботоносий бог, Ганеш.

Їй-богу, це несправедливо!
За що закуція така?
На нього віршів пада злива -
а я трублю у кулака.

Невже ПеКа симфоній мало,
що він заліз у мій город?
Його тому не вчила мама.
В тім винуватий я стокрот.

Нехай лиха побила б сила,
коли задумав спокусить
(ніщо ж мене не зупинило
у ту гірку й закляту мить)

аби віршат намацав виток
і сполохнув пегаса в лет.
Лишався би - Пан Композитор.
А я б залишився - Поет.

А так - не пишучи нічого,
читаю опуси ПеКа...
І це було б іще не много:
та ж пише музику рука:

вона тривожить душу й тіло,
і рими робляться німі;
вона всі вуха повертіла
несамовитому Хомі.

І твір за твором на параді
переді мною постають.
А музу, панночку мою,
таку (як каже баба) гадость -

приспав, напевно, веронал
і не збудити й динамітом...
Виношу гріх мій на загал -
дивіться, бачте, зрїть, адите.

Пасквіль II

Веремія скінчиться. Ти головне не зважай тут
хай пливуть пацюки через хвилі зелені ріки
це Дунай чи Гудзон? Веремія закінчиться, вірю
покладуть в домовину й до ями зі співом знесуть
безіменної ями, де бідні гниють у вапнярці
може й моцарт який заблукав і поліг серед нас?
мишоловки стикаються я серед міста лякаюсь
бо так холодно ж дико і звірі чекають на нас.

а мені не подобалась злива і холод і спека
а мені не любилося, мені ненавиділось більш
я стикався з людьми та відвалював у потойбіччя
а вони язиками плескали про мене тоді
я хотів би забути про людство оце недалуге
я хотів підірвати си бомбу нейтронну на сміх
прив'язавши подію, скажімо, різдва чи до трійці
і ганчіркою витерти руки й забути про вас

від шосе переходячи у лябіринти будівель
я сказав би "холера, залиште й забудьте мене!"

та було би це зайвим і марним, дурним це було би
бо не знає про мене ніхто, бо не знаю і сам
що робити, панове? Таке вже зліпилось безглуздя
так волочиться хмара, неначебто ящірка хвіст
а мені не подобає спека і пісня і сила
а мені не любилося, мені зневажалось більш

я по світу цьому босоного та пішки блукаю
вар'ятію од віршів, дешеві смалю цигарки
про Наталю торочу мою, неодв'язну й незбутню
слів не маю я більш, про Наталю плету я лише
лабуда промине, ми до ями басейна пірнемо
загорятимем в пеклі, де квітне блідий асфодель
товариство шикарне напевне мене там зустріне
там повія Адела, там Ліна, і там Тато Маркс

Хворий Брат з цього боку затримався пекла
сковородки життя йому кращі смоляних казанів
та однак всі там будемо кодлом паршивим
всі міністри й посли Товариства корейців малих
Там зустрінемо ми Кімірсена нарешті нарешті!
Він потисне нам руку, простий він, наш пан Кімірсен
він простий і величний він друзям своїм не відмовить
і підпише свою біографію "Світло Чучхе"...

*****

З дурного тікаючи сну
я втрапив до мертвої ночі.
Розгнівані хвилі регочуть
і гілкою б'є по вікну

розгніваний вітер і мочать
лице моє чорні дощі.
Ця ніч покриває мов щит
слова твої тихі й урочі.

Здається тоді, що не мучить
мій демон мене, і по дну
пекельному душу дурну
він гаком уже не волочить.

Солоне збезсилене клоччя
змовкає на зболену мить
і вірю, що може ступить
до правди, коли хто захоче.

А там за вікном посполиті
шикуються чорні дощі
взять приступом душу убиту
і б'ють у черлені щити.

Вже мабуть мені не побачить
наступного сірого дня,
бо лупає в душу собачу
несвітських вітрів тріскотня.

Здається тоді, розгнуждав
мій демон мене, одступившись,
і янголи в небі запишуть
за ласку твою до живих

гірку цю та грішну комаху.
Як ти не боїшся чортів?
Аж я забуваю про їхній приплив
й на тебе дивлюся зі страхом.

Ясную молитву твою
не можу - я слухать - не хочу,
й осиковий чистий кілочок
у серце нечисте заб'ю.

Кажи! Говори мені *ще*,
що любиш, кохаєш, бажаєш,
ти чистий вогонь розливаєш
в оскверненій насмерть душі.

щось таке

таке от враження. неначе в раз і два
дістанеться, дограється, допнеться
та викрие і римлянів і грецій
усіх розбурених, від спарти до афін,
все, що було з по початку до загин-
у, як не хочеться сотва
кварцяного, напевне що не буде.
отож, ми мовимо, яка б там не полуда
на очі нам спадала, тільки тут
прекраснодушні співи від огуди,
що їм такі приємні будуть люди,
не грають видиво. Неначе вищий root
у лінуksi, висновуємо знову,
що є найперший сон, і є основа,
що є, кажу нарешті, very good.

Таке от враження, повторюючи знову.
чому би ні? чому, сказати б, ні?
Коли ні так, ні сяк, або, нарешті,
як виразка незбутня на спині,
або грошей дрібних лишилась десь там
якась копійка. Спробуй, зупини,
нестримну хвилю слів, які від селищ
до головного міста наливать
зібралися небориму рать
як князем Ігорем слова незупинимі.

Ну що ти скажеш, хіб їм лишень,
чи римляни, чи ігор, чи монахи,
що буквиці будують назирці.
Але нам літер не потрібно менше й більше,
нам не потрібні ні папери ні бомаги,
ні їхні мощі праведні в руці,
яким вони віддались, покорились
і висотали з себе плоть і кров
немов гишпанське слово клята маха...

ЗМІСТ

I. Місячні тромбони	6
II. Під сонцем інкубатора	35
III. Довгі та цикли	53
IV. Верлібри	92
V. Концерт для kota з оркестром	137
VI. Хвости	147